

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΜΕΣΑ...

της Κατερίνας Α. Τσακάλου

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΜΕΣΑ...

της Κατερίνας Α. Τσακάλου

Μια ιστορία από μέσα...

Μέσα από αυτή μου τη διήγηση, θέλω να ταξιδέψω μαζί σας σε μια ενδιαφέρουσα, ασυνήθιστη, ταραχώδη και άγνωστη διαδρομή που, αναπάντεχα, είδε το φως της δημοσιότητας. Κανείς -και πρώτη εγώ- δεν περίμενε να ζήσει την άδοξη πτώση μιας αυτοκρατορίας και την απώλεια της αξιοπρέπειάς της. Το πώς και το γιατί είναι ένας συνδυασμός λόγων και συγκυριών που δεν θα αναλυθεί εδώ. Απλώς, θα αποτυπώσω μέσα από τα μάτια μου, ως θεατής, μάρτυρας και σημαντικό μέλος μιας ομάδας, τόσο την ένδοξη πορεία όσο και την ολίσθηση ενός κολοσσού. Άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο, με γνωρίζετε ή έχετε ακούσει κάτι για μένα. Πρέπει, όμως, να συστηθώ στους υπόλοιπους που δεν με γνώρισαν μέσα από την επαγγελματική μου ιδιότητα ως βοηθού του διευθύνοντα συμβούλου μεγάλου ομίλου εταιρειών, της Σωτηρίου Α.Ε. Της εταιρείας που έγινε έρωτας, παθιασμένη δραστηριότητα, χώρος έκφρασής μου και πολλά άλλα, ωραία, άσχημα και ανομολόγητα που έζησα μέσα σ' αυτήν. Όπως, βέβαια, σχεδόν όλοι οι παθιασμένοι έρωτες, είχε και αυτή η πορεία την ίδια μοίρα: του άδοξου τέλους.

Να τα πάρουμε, όμως, από την αρχή. Οι σπουδές μου στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, την τότε Α.Σ.Ο. & Ε.Ε., και οι γνώσεις μου στην αγγλική και τη γερμανική γλώσσα ήταν, στα νιάτα μου -γύρω στο 1980, σε ηλικία 23 ετών- σημαντική μόρφωση, ιδιαίτερα ο συνδυασμός των δύο ξένων γλωσσών που προανέφερα. Οι ανωτέρω γνώσεις μου με βοήθησαν να βρω αμέσως δουλειά σε γερμανικές εταιρείες, με καλές αποδοχές και προοπτικές.

Ύστερα από λίγα χρόνια, γεννήθηκε ο γιος μου - σταθμός στη ζωή μου, όπως σε κάθε γυναίκα. Είναι αλήθεια όσα λέγονται περί μητρότητας και ομφάλιου λώρου. Ο ψυχισμός μου άλλαξε συθέμελα. Ό,τι κυριαρχούσε προηγουμένως στο μυαλό μου για καριέρα εξανεμίσθηκε. Όποια μητέρα, κυρίως αγοριού, αρνηθεί το οιδιπόδειο -πιστέψτε με- ψεύδεται.

Η πραγματικότητα, βέβαια, προσγειώνει κι έτσι αποφάσισα ή, καλύτερα, αποφάσισαν άλλοι για μένα να εργασθώ. Από μικρή είχα πάντα καλή σχολική πρόοδο και μετέπειτα επαγγελματικές επιτυχίες. Μέσα από αγγελίες και όχι από «κονέ» (connection) ή ρουσφέτι, βρήκα δουλειά σε ένα γραφείο ταξιδίων, στο γερμανικό τμήμα του. Όχι τόσο καλή δουλειά όσο υπολόγιζα, αλλά την επέλεξα ως ενδιαμέσο σταθμό για κάποια καλύτερη!

Και ήρθε η καλύτερη! Η Αιμιλία, στέλεχος σε μια σημαντική διαφημιστική εταιρεία, με κάλεσε σε συνέντευξη για την κάλυψη της θέσης της γραμματέως σε μια μικρή τότε εταιρεία, μέλος ομίλου. Η συνάντηση με τον μέλλοντα διευθύνοντα σύμβουλο θα γινόταν στο γραφείο της Αιμιλίας. Όταν μπήκα στο γραφείο όπου θα γινόταν η συνάντηση με τον κ. Σταματάκο, τίποτα δεν με προετοίμαζε για όσα έμελλε να ζήσω... Συνάντησα έναν νέο, εμφανίσιμο άντρα, από αυτούς που βάζεις το σβέρκο σου στη λαιμητόμο ότι πρόκειται για τζέντλεμαν.

Η συνέντευξη τελείωσε, με τον κ. Σταματάκο να είναι σχεδόν αποφασισμένος για την επιλογή μου μέσα από έναν μικρό αριθμό υποψηφίων. Ακολούθησε μια σειρά

τηλεφώνων που συντήρησαν την επικοινωνία μας μέχρι να αρχίσει η συνεργασία. Χαρακτηριστικά, μου έκανε εντύπωση το γεγονός ότι τηρούσε απόλυτα τις ημερομηνίες κατά τις οποίες υποσχόταν ότι θα επικοινωνούσε μαζί μου, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η συνέπεια στην Ελλαδίτσα μας είναι κάτι που δεν πολυφοριέται...

Πέρασε κάνα εξάμηνο από εκείνη την τυχερή ή αποφράδα μέρα -δεν έχω αποφασίσει ακόμα- που ξεκίνησε η συνεργασία μας. Και τότε, φίλοι μου, άρχισε η πλοκή του έργου. Θα ζήσουμε μαζί από την αρχή το ξεδίπλωμα αυτού του κουβαριού.

Στην αρχή αυτής της πολυθρύλητης συνεργασίας, ο Νικόλας, ο γιος μου, ήταν 6 χρόνων. Θα μου πείτε, βέβαια, «και τι μας το λες αυτό;». Δεν το λέω μόνο σε σας, το είχα πει και στον κ. Σταματάκο, γιατί αυτό σήμαινε και άλλες υποχρεώσεις. Τις πρώτες μέρες της συνεργασίας μας παρατήρησα ότι οι ώρες περνούσαν -πέραν του δώρου- χωρίς καμία υποψία για τη λήξη της καθημερινής δουλειάς μου. Γιατί, μην ξεχνάτε ότι τα απάνθρωπα ωράρια, αυτά τα 10ωρα, 12ωρα που συμβαίνουν κατά κόρον σήμερα, τότε δεν υπήρχαν.

Ο κ. Σταματάκος ήταν παντρεμένος, αλλά δεν είχε αποκτήσει ακόμα παιδιά, ώστε να αντιλαμβάνεται τι σημαίνει κάτι τέτοιο. Έτσι, σιγά σιγά, προσάρμοσα όλα μου τα ωράρια με πρώτη προτεραιότητα τη δουλειά. Την είχα ήδη πατήσει με τον τρόπο που έβλεπα την εταιρεία, είχε γίνει ο χώρος έκφρασής μου. Με ενέπνεε από την πρώτη ώρα - άλλωστε, για να μάθω τη γλώσσα έπρεπε πρώτα να αγαπήσω τη νοοτροπία της χώρας.

Οι φίλοι μου, βέβαια, αποδοκίμαζαν αυτή την αυτοθυσία μου, λέγοντας ότι οι εταιρείες σε στύβουν σαν λεμονόκουπα και μετά σε πετάνε. Είχα μπει, όμως, στα γρανάζια της και ασυνείδητα είχα παγιδευτεί. Η δημιουργικότητα, η αναγνώριση και η επιτυχία με μεθούσαν. Οι στόχοι και οι προκλήσεις της Σωτηρίου Α.Ε. τροφοδοτούσαν τις φιλοδοξίες και το άγρυπνο ενδιαφέρον μου.

Ο δε κ. Σταματάκος απέπνεε ένα ακαδημαϊκό περιβάλλον, ευγενικής επικοινωνίας, «με το σεις και με το σας». Ήταν σημαντική προσωπικότητα, με διοικητικές ικανότητες, που ενέπνεε στιβαρότητα και κύρος. Απρόσιτος, όμως, και χωρίς κοινωνικές ευαισθησίες.

Τον Γενάρη του 1991 έφερε από τη Γερμανία τον Christof, ο οποίος αργότερα έπαιξε ρόλο κωμικοτραγικό - σημειώστε το αυτό. Οικονομικό διευθυντή είχαν ορίσει τον κ. Χαλαράκο, εξαίρετο κύριο, ευγενή, με ανθρώπινο προφίλ, ο οποίος τον έτρεμε κυριολεκτικά. Ο κ. Σταματάκος επέβαλε τις απόψεις και τη στρατηγική του, αγνοώντας πλήρως τις απόψεις του κ. Χαλαράκου, του οποίου η θέση ήταν εξίσου σημαντική. Κάθε φορά, λοιπόν, που ξεχειλίζε η υπομονή του δεύτερου, πανεύκολα τον τουμπάριζε ο πρώτος, καθώς τον είχε του χεριού του. Συνέβαινε αυτό που λέμε «δυο κοκόρια δεν χωράνε σ' ένα κοτέτσι».

Εγώ καταλάβαινα πλέον πότε άρχιζε τις τσαχπινιές για να τουμπάρει κάποιον... Στην εν λόγω θυγατρική εταιρεία, των περίπου 150 ατόμων, υπήρχαν ξεχωριστοί επιστήμονες και γενικά επικρατούσε οικογενειακό περιβάλλον, που συντηρήθηκε με τον ερχομό του κ. Σταματάκου -σε ίδιο και ανώτερο βαθμό-, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ο προηγούμενος διευθύνων ήταν «μπουζουκόβιος» και «σκυλάς». Δεν προλάβαινα να μαζεύω τις προσκλήσεις που του έστελναν τα «σκυλάδικα», στα οποία προφανώς ήταν θαμώνας.

Πολύ σύντομα κέρδισα την εμπιστοσύνη του κ. Σταματάκου και εκείνος τη δική μου. Επικρατούσε «επίπεδο», ήταν μια αξιοθαύμαστη εταιρεία. Σημειώστε το και αυτό, δεν σας το λέω τυχαία.

Με την πάροδο του χρόνου, καθιερώθηκε ότι τη δουλειά μου χαρακτήριζαν η συνέπεια και ο επαγγελματισμός και έτσι μου έκαναν την πρώτη ανάθεση. Πού να 'ξερα, βέβαια, τι με περίμενε... Κρίμα που δεν έχει οθόνη αυτό το βιβλίο!.. Γιατί η έκφρασή μου είναι «όλα τα λεφτά», που λένε και οι νεολαίοι. Με φώναξε, που λέτε, στο γραφείο

του ο κ. Σταματάκος και μου ανέθεσε «χθες» τη φροντίδα εγκατάστασης του νέου marketing manager, του κ. Προδρόμου.

Έκτοτε, όλες οι εντολές είχαν χρόνο εκτέλεσης «χθες». Είχα ήδη κάνει θαύματα όσον αφορά την ταχύτητα, την ποιότητα δουλειάς και την εμπιστοσύνη. Ο Πρόδρομος, άνθρωπος ικανός, φιλόδοξος, αλλά ανθρώπινος -όχι άψυχος, όπως ο Σταματάκος- ανέλαβε τα καθήκοντά του. Προσλάβαμε, μάλιστα, ως γραμματέα του άνθρωπο που σύστησα εγώ.

Δημιουργήθηκε, λοιπόν, ένας κύκλος συνεργατών, ανάμεσα στους οποίους φίλοι και γνωστοί του κ. Σταματάκου, που αργότερα έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο σίριαλ που σας περιγράφω. Εσκεμμένα, εγώ κρατούσα χαμηλό προφίλ από τότε, χωρίς κοινές εμφανίσεις με τον «Μεγάλο», όπως συχνά τον αποκαλούσαν, γιατί είχα δική μου λάμψη. Ήμουν αυτόφωτη, δεν χρειαζόμουν τη δική του για επιβεβαίωση. Προφανώς, το είδε αυτό ο κ. Σταματάκος και έφερε από τη μητρική εταιρεία μια Γερμανίδα, την Elke -δυναμικός χαρακτήρας, τύπου Kommandantur. Ότι της ανέθετε το εκτελούσε άψογα, αλλά άκομψα και με στρατιωτική πειθαρχία. Όταν διέσχιζε ο Σταματάκος με την Elke την εταιρεία, ο συναδελφικός κόσμος, χάριν αστεϊσμού, τους αποκαλούσε «Κατοχικό Στρατό».

Ο κ. Σταματάκος πάντα χρησιμοποιούσε κάποιον, έχοντας παράλληλα και κάποιον άλλον για μπαλαντέρ και απειλή ταυτόχρονα. Στρατηγική. Η ευφυΐα, η μηχανορραφία και η ραδιουργία, απερίγραπτα «όπλα» του για να πετύχει κάθε στόχο. Δεν δίσταζε να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε μέσο προς την επιτυχία.

Είχε αρχίσει τα πηγαινέλα στη Γερμανία και δούλευε εντατικά, γιατί κατεχόταν από άκρατη φιλοδοξία και όλες οι ενέργειές του αποσκοπούσαν στο επόμενο βήμα και στην προαγωγή του στη διοίκηση της μητρικής εταιρείας. Εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει επαφές και με παλιούς του

φίλους και γνωστούς, όλοι λαμόγια, καθώς επίσης και με «σημαντικές» προσωπικότητες του ελληνικού εμπορικού κόσμου. Μάλιστα, από τότε είχε επικοινωνία με αρκετούς δημοσιογράφους, γιατί γνώριζε πολύ καλά το επιχειρηματικό τοπίο και τη σημασία των τελευταίων.

Τον Απρίλη του 1991 με ενημέρωσε ότι θα έρθει στην Αθήνα ένας Ελβετός επιχειρηματίας, πνευματικός του δάσκαλος, και ότι ήθελε να τον περιποιηθούμε. Φαντάστηκα ότι θα ήταν κάποια σημαντική προσωπικότητα, κάτι για το οποίο δεν είχα λόγο να αμφιβάλλω. Ήταν από τις πρώτες ενδείξεις ως προς το με ποιον είχα να κάνω. Ο Ελβετός ήρθε και ήταν ένα τέρας, ένας απαίσιος άνθρωπος, όσον αφορά τη συμπεριφορά του. Μέσα σ' αυτή την εταιρεία, ζούσα συνεχώς το πόσο αφ' υψηλού βλέπουν εμάς τους Έλληνες οι δήθεν Ευρωπαίοι. Δεν μπόρεσα ποτέ να χωνέψω αυτή την υπεροψία τους. Οι Ούνοι, που τους δώσαμε τα φώτα του πολιτισμού!.. Το χειρότερο, όμως, είναι ότι ορισμένοι από εμάς, ανθέλληνες, εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους.

Επανερχόμενη στα εσωτερικά, παρατηρούσα τον στόχο που είχε ο Σταματάκος να αντικαταστήσει τους περισσότερους που βρήκε στη θυγατρική εταιρεία με καινούργιους ανθρώπους, δικούς του. Έκανε συνεντεύξεις με πολλά άτομα, αλλά ποτέ δεν προσλάμβανε κάποιον με απείθαρχο χαρακτήρα. Όλοι για τους οποίους συναινούσε να προσληφθούν έπρεπε να είναι... υπό τη σκιά του «Καίσαρα». Ο μόνος που του την έμπαινε ήταν ο Πρόδρομος, που ήταν εντελώς αντρικός χαρακτήρας, με τα υπέρ και την ευθιξία του. Τον ανεχόταν, όμως, γιατί ήξερε ότι είναι άνθρωπος που σέβεται. Πάντα εκτιμούσε ο Σταματάκος τους χαρακτήρες με αρχές, για να τις χρησιμοποιεί προς όφελός του.

Παρατηρούσα, λοιπόν, με την πάροδο του χρόνου ότι -εν τέλει- δίπλα του βρέθηκαν αρκετά άτομα, τα οποία είχαν πάντα ημερομηνία λήξεως, ήταν αναλώσιμα. Εγώ την είχα γλιτώσει, αλλά για πόσο άραγε; (Η απάντηση είναι για 20 χρόνια...).

Για να στρώσει την επιχείρηση, θυμάμαι ότι έφερε έναν Γερμανό, τον Bahlmann. Ήταν γάτα ο Bahlmann και έκανε τη δουλειά του με πειθαρχία. Τόσο ναζιστικά, όμως, που κάποια στιγμή, επιβλέποντας τα γραφεία συναδέλφων, εκείνοι του πήραν τα γυαλιά και στη συνέχεια τα βρήκε θρύψαλα (αθάνατο ελληνικό δαιμόνιο...).

Στις αρχές του Οκτώβρη του 1991, γεννήθηκε ο γιος του Σταματάκου στη Γερμανία και ψάχναμε να βρούμε πτήση για να φύγει εσπευσμένα. Η γυναίκα του, σε αντίθεση μ' αυτόν, ήταν ζεστός άνθρωπος. Ίδιας ευφυΐας, αλλά εντελώς αντίθετης ιδιοσυγκρασίας. Χαρές, κακό, μετά τη γέννηση του γιου του! Γιατί μπορεί να το 'παιζε κοσμοπολίτης, αλλά ήταν βαθιά Μανιάτης.

Ύστερα απ' αυτό, έγιναν φυσικά όλες οι απαραίτητες διαδικασίες για να εγκατασταθεί στην Αθήνα όλη η οικογένεια, γιατί μέχρι τότε πηγαινοερχόταν ο Σταματάκος.

Στο μεταξύ, είχε αρχίσει δειλά-δειλά την επικοινωνία με πολλά... καλόπαιδα της αγοράς, ένα από τα οποία ήταν ο Λέγρας, φίλος του Στάθη (υψηλόβαθμου στελέχους στη διοίκηση του ομίλου). Για τον Λέγρα έγινε έντονα λόγος, όπως θα έχετε ήδη διαβάσει, καθώς είχε «ψήσει» μια γκόμενα να χρησιμοποιήσει ο Στάθης τον λογαριασμό της ως «λαδοδιάδρομο», αλλά αυτή, με το που ξέσπασε η ιστορία, πήγε και καρφώθηκε μόνη της στις Αρχές από τον φόβο της.

Την εξυπηρέτησή του την έκανε, βέβαια, γιατί αυτή ήταν ερωτευμένη με τον Λέγρα. Να πείσεις στον έρωτά του και να μη σε θέλει... Κι εμείς οι γυναίκες, πάντως, μέσα στην ανασφάλεια που κυριεύει τη συντριπτική μας πλειονότητα, κάνουμε κάτι μαλακίες που... σπάνε τζάμι!

Με την εγκατάστασή του στην Αθήνα, ο Σταματάκος άρχισε επαφές με μεγαλοκατασκευαστές, όπως ο κ. Ηλίας, και με πολλούς άλλους «καρχαρίες». Μάλιστα, όταν ο κ. Ηλίας ήρθε στα γραφεία μας και μου έκανε μια ευγενική φιλοφρόνηση, ο Σταματάκος δεν τον ξανάφερε στην εταιρεία, καθώς σκεφτόταν ότι το «εργαλείο Τσακάλου» δεν πρέπει να τους

το πάρει άλλος, γιατί κάνει τέλεια τη δουλειά του και τους καλύπτει, ώστε να κάνουν την παρτίδα με το... μπαμπακί.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι, όταν ο Λέγρας είχε εκφράσει τον θαυμασμό του για μένα, ο Σταματάκος τού απάντησε ότι εκείνος ήταν πολύ σπουδαίος που με επέλεξε και όχι εγώ για το προφίλ μου... Καλά, από «εγώ» και αλαζονεία ο Σταματάκος δεν παιζόταν. Είχε πολύ μεγάλη άποψη για τον εαυτό του και είχε δίκιο ως έναν βαθμό. Αλλά και ποιος δεν θα 'ταν μάγκας με τόσα φράγκα στα χέρια του για εργαλείο... Εγώ να δεις πόσες παραγγελίες θα 'φερνα και θα 'χα χάσει στην απομέσα λιγότερα και δεν θα 'κανα «Τούρκους» τους μετόχους της εταιρείας με τις ληστρικές επιθέσεις στο «μαύρο ποτάμι» τους! (Παρεμπιπτόντως, μέσα στα χαρίσματά του ήταν και η απληστία του).

Είναι πλέον 1992 προς 1993 και οι επαφές με υπουργεία, τραπεζίτες και, εν γένει, όλο το κύκλωμα της αγοράς έχουν πυκνώσει και οι επιτυχίες διαδέχονται η μία την άλλη. Βλέπετε, ακόμη και στη θυγατρική εταιρεία, το άστρο της Σωτηρίου Α.Ε. ήταν λαμπρό χρόνια πριν. Με πολλούς επιχειρηματίες, με τους οποίους συνεργαζόμασταν μέχρι τότε, συνεχίσαμε σε σαφώς μεγαλύτερο βαθμό. Τον Λέγρα -πάντα μαϊντανός στο γεύμα μας- τον προωθούσε ο Στάθης, που είχε σημαίνουσα θέση στη μητρική (για το λάδι, ξέρετε...).

Και έκανε κι αυτός -ο Στάθης- τον γκόμενο, τρομάρα του! Αυτά συμβαίνουν εντός και εκτός των επιχειρησιακών χώρων. Πολλοί, που δεν έχουν τη δυνατότητα να προσελκύσουν με την προσωπικότητά τους μια γυναίκα, χρησιμοποιούν την επαγγελματική τους κυριαρχία.

Οι ερωτικές προσεγγίσεις, πιέσεις και ενοχλήσεις στη δουλειά μας είναι σύνηθες φαινόμενο... Μάλιστα, προέκυψαν και επίσημα ζευγάρια, εκτός των ανεπίσημων που διαρκώς επιδιώκονταν.

Ανατρέχω στο 1993 και παρατηρώ ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και ότι, αν κάποιος ασχοληθεί και με το πιο

μακρινό παρελθόν, θα επιβεβαιώσει για άλλη μια φορά τη... λαδερή τροχιά της. Όπως, άλλωστε, με διαβεβαίωσαν και πολλοί επίσημοι και μη (συμπεριλαμβανομένου και του Γύλου στον Λευκό Οίκο), λέγοντάς μου ότι με τα ημερολόγιά μου έχω ξεσηκώσει όλη την Ελλάδα.

Την επόμενη χρονιά, το 1994, προχώρησαν σημαντικά έργα δημόσιων οργανισμών, με τα αντίστοιχα ονόματα διοικούντων. Άλλωστε, όπως έχω πει κατ' επανάληψη, το κράτος ήταν τότε -αλλά και αργότερα- ο μεγαλύτερος πελάτης μας, γεγονός απόλυτα φυσιολογικό. Τα ταξίδια του Σταματάκου στη Γερμανία ατελείωτα. Πρέπει να πω ότι, λόγω της οξυδέρκειάς του και της βοήθειάς μου, δεν ήταν μεγάλο το χρονικό διάστημα που βρισκόταν στην εταιρεία. Συγκρατάλεγε και αυτό στα χαρίσματά του, σε αντίθεση με άλλους, που περνάνε πολύ χρόνο στα γραφεία, αλλά τον χρησιμοποιούν για ύπνο...

Τα «λαδερά» ραντεβού τα κανόνιζε ο Σταματάκος σε ξενοδοχεία, για να μη γίνεται παρέλαση από τα γραφεία της εταιρείας. Από τότε προνοούσε, παίρνοντας μάλιστα όλα τα μέτρα ασφαλείας, χωρίς καν να με ενημερώνει. Εμένα με χρησιμοποιούσε σύμφωνα με τις απαιτήσεις του εκάστοτε project. Όταν είχε ανάγκη την ευφυΐα μου, καλώς, αλλά και στην αντίθετη περίπτωση, όταν δηλαδή χρειαζόταν αφέλεια -που δεν την κατέχω, αλλά μπορώ άνετα να υποκριθώ πως την κατέχω- τη θεωρούσε δεδομένη.

Έτσι λοιπόν, μια ωραία μέρα, απογευματάκι δηλαδή, του είχα κλείσει ένα «σοβαρό» ραντεβού -έτσι τα χαρακτηρίζει ο ίδιος, για να μην καταλάβω εγώ η ξανθιά- σε μεγάλο ξενοδοχείο. Όταν τέλειωσε την προφανώς «λαδερή» κουβέντα του και βγήκε έξω από το ξενοδοχείο για να πάρει το εταιρικό αυτοκίνητο Mercedes, αυτό είχε γίνει καπνός. Το 'χαν κλέψει! Και καλά το αυτοκίνητο που ήταν ασφαλισμένο. Για τα προσωπικά του είδη, όμως (ημερολόγια κ.λπ.), τον έπιασε υστερία! Ήταν και κρυφίνους...

Ο λόγος που αναφέρω αυτό το γεγονός είναι για να σας

πω ότι έχω κάνει κι εγώ τις μαλακίες μου για το «αστέρι» της Σωτηρίου Α.Ε. Την είχα δει μέτοχος. Οι τύποι που το έκαναν, προκειμένου να του δώσουν πίσω τα προσωπικά του έγγραφα, του ζήτησαν λύτρα, τα οποία ζήτησαν να μεταφέρω εγώ στο σημείο που υπέδειξαν. Μου το πρότεινε κι εγώ το δέχτηκα! Θυσιαζόμουν εγώ, για να βολευτούν οι άλλοι... Αυτό κατατάσσεται στα ασυγχώρητα λάθη μου!.. Τη γλίτωσα, όπως αντιλαμβάνεστε, αλλά ήταν μεγάλη ανοησία. Έβαλα τη ζωή μου σε απίστευτο κίνδυνο, τη στιγμή που διδασκώ την κυνικότητα...

Ο Σταματάκος είχε αρχίσει επαφές και με άλλα λαμόγια, που του υποδείκνυε ο Στάθης. Οπότε, ο Σταματάκος έπαιζε το παιχνίδι σε δεύτερη θέση. (Μη βιάζεστε, όμως. Σε όλους τους ιθύνοντες του ομίλου φέρθηκε αγριομανιάτικα μεταγενέστερα). Ο Στάθης είχε οικονομήσει άγρια φράγκα, όπως καταλαβαίνετε. Είχε και μια γυναίκα караβλαχέξ και νεόπλουτη και γέλαγε πολύς κόσμος από πίσω του.

Ο Σταματάκος, λόγω του ότι είχε ζήσει τη μισή ζωή του στη Γερμανία, γνώριζε άριστα τους Γερμανούς και τη γυφτιά τους και τους έπαιζε στα δάχτυλα. Τους χειριζόταν πολύ άνετα. Μάλιστα, απ' ό,τι είχα πληροφορηθεί, πολλοί από αυτούς τον φοβόντουσαν.

Είχε τον τρόπο του ο Σταματάκος. Έφερνε εδώ τους Γερμανούς με τα δωράκια του, πήγαινε και τους τάζε ψαρικά, γαρίδες κ.λπ. Με λίγες ελιές και κάνα-δυο κρασιά, τους είχε κερδίσει όλους! Λιγούρηδες αυτοί, όπως είναι, τρελαίνονταν... Ό,τι ήθελε τους έκανε.

Ξεφυλλίζοντας τα παλαιότερα ημερολόγιά μου, βλέπω -π.χ. το 1994- να επαναλαμβάνονται τα ίδια παιδιά «μπομπούκια» του Δημοσίου. Τι είχες Γιάννη, τι είχα πάντα... Και η Δρακουλίνα στο νταβατζιλίκι από τότε... Συγκρίνοντας τα γεγονότα προ της εγκατάστασης του Σταματάκου στον... θρόνο της διοίκησης του ομίλου με εκείνα μετά την εγκατάστασή του στην προεδρία, παρατηρώ πολλές ομοιότητες.

Αυτά, βέβαια, τα βλέπει κανείς όταν θέλει να τα δει. Εμένα, φυσικά, δεν με αφορούν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο συμπατριώτη μου! Αλλά με τόσους υποκριτές, τόσες βδέλλες, τόσα παράσιτα και τόσους φελλούς, τι θα πάω να παραστήσω εγώ; Άλλωστε, επειδή το άτομο την έβγαζε καθαρή ύστερα από οποιονδήποτε κίνδυνο, είχα καταλήξει αναμφίβολα στο συμπέρασμα ότι ήταν σίγουρα του συστήματος και χρησιμοποιούσε τα πάντα για τη δόξα και το χρήμα. Τι του έλειπε, λοιπόν, για να μην είναι;

Στα θέματα δουλειάς, οι αρμοδιότητές μου είχαν γίνει αμέτρητες - από επαγγελματικά, μέχρι και οικογενειακά θέματα του Σταματάκου. Ήταν ιδιαίτερα απαιτητικός, όσον αφορά την τελειότητα της δουλειάς, αλλά και ο χειρισμός του ίδιου ήταν δύσκολος. Με είχαν προβληματίσει τα αρνητικά σχόλια που είχα ακούσει από την προκάτοχό μου, τα οποία -δυστυχώς- διαπίστωσα η ίδια στην πράξη. Δεν επέτρεπα μέσα μου, όμως, να χάσω την επαγγελματική ευκαιρία που θεωρούσα ότι μου δινόταν.

Στα μέσα του 1996 άρχισαν οι φημολογίες για τη διαδοχή του προέδρου του ομίλου, με τον Σταματάκο να είναι ανάμεσα στους λίγους υποψήφιους.

Ομολογουμένως, ήταν από τους καλύτερους, δεν είναι κορόιδα οι μέτοχοι. Αλλά, εκτός των ικανοτήτων του, παρατηρούσα ότι ήταν και κωλόφαρδος. Σε κρίσιμες στιγμές, ξαφνικά, σαν από μηχανής θεός, τουμπάριζε η τύχη προς όφελός του.

Ο προηγούμενος διευθύνων του ομίλου ήταν Γερμανός και από κάτω του, ιεραρχικά, ήταν κάτι άλλα παιδιά «μποπούκια» που τον άφηναν να κάνει τον αυστηρό, να πηγαίνει στις δεξιώσεις και να σκάει από το φαΐ, ενώ εκείνοι δούλευαν κάτω από το τραπέζι ανενόχλητοι (για την πλάκα που τους σκάρωσε ο Σταματάκος θα σας μιλήσω αργότερα).

Όταν κυκλοφόρησε ότι ο Σταματάκος εξελέγη διάδοχος του διευθύνοντος του ομίλου, δεν είχε γίνει καμία συζήτηση γύρω από τη δική μου πορεία. Με κυρίευε

μια φιλοδοξία και ταυτόχρονα μια μελαγχολία, γιατί μπορούσα πλέον, έπειτα από 6 χρόνια συνεργασίας, να φανταστώ τι με περίμενε... Για το μέλλον μου και την εξέλιξή μου πληροφορήθηκα από τον Bahlmann, τον Γερμανό που είχε φέρει, όπως σας είπα νωρίτερα. Βλέπετε, ο Σταματάκος θεωρούσε ότι έκανε τιμή σε κάποιον που εργαζόταν δίπλα του. (Εδώ θα μπορούσα να δώσω απαντήσεις, έστω και εκ των υστέρων, αλλά έχω πεισθεί πλέον ότι δεν αξίζει).

Περί τίνος χαρακτήρα πρόκειται, μοναδικός μάρτυρας είναι η Γερμανιδούλα συνάδελφός μου, η Μπετίνα. Όσα ζήσαμε μαζί είναι πράγματι ανομολόγητα. Εκείνη δεν τον άντεξε και άλλαξε εταιρεία - με τον Θεό μίλησε;

Εγώ δεν τον εκτίμησα σωστά, πρέπει να παραδεχθώ. Αφού είχα όλη την πραγματική εικόνα, διερωτώμαι πώς ήταν δυνατόν να πιστεύω ότι στο βάθος έχει αξίες... Από την άλλη πλευρά, είχα την ευθύνη του γιου μου, που με έκανε πολύ επιφυλακτική στις σκέψεις για αλλαγές. Και η νέα θέση μου ήταν προκλητικά ενδιαφέρουσα και πολύπλευρη. Ήταν ένα στοίχημα που με ενδιέφερε να κερδίσω, πρώτα απ' όλα για μένα. Ήταν όντως τιμή να εργάζεσαι στη Σωτηρίου Α.Ε. - κάτι παρόμοιο με πρεσβεία. Σημειωτέον ότι και οι συνάδελφοί μου έβλεπαν υπεροπτικά την απασχόλησή τους στην εταιρεία.

Όταν οριστικοποιήθηκε η εκλογή του Σταματάκου ως διευθύνοντος συμβούλου του ομίλου, άρχισαν σιγά-σιγά οι πλάκες που προανέφερα. Ρύθμιζε τις συναντήσεις του με καθένα από τα ανώτερα στελέχη της διοίκησης και αυτά παρήλυναν με τα αφτιά κατεβασμένα γιατί, όπως καταλαβαίνετε, καθένα από αυτά είχε τη φιλοδοξία να καλύψει τη θέση του...

Ο πιο σκληροτράχηλος απ' όλους τους μάνατζερ της Σωτηρίου Α.Ε. ήταν ο Στάθης, ο οποίος, σκληρό αφεντικό μέχρι τότε, δεν δεχόταν επ' ουδενί να του φάει τη θέση που φιλοδοξούσε να πάρει ένα νεαρό κωλόπαιδο. (Δεν το λέω

εγώ, αυτός το είπε). Ο Στάθης, από γυναίκα και γραμματέα, είχε επιλέξει τον αφρό της κατινιάς. Αυτά συμβαίνουν όταν νεοπλουτίζουν οι καράβλαχοι. Είπα και ξανάπα ότι, όσο και να εξελίσσεται κάποιος οικονομικά, επίπεδο και κατηγορία δεν εξαγοράζονται...

Είναι αλήθεια ότι είχα σε μεγαλύτερη εκτίμηση το δυναμικό της Σωτηρίου Α.Ε., πριν το γνωρίσω από κοντά. Είχαν κατορθώσει να είναι απροσπέλαστο το περιβάλλον τους, δίνοντας πολύ ανώτερη εντύπωση από την πραγματική. Οι πόρτες της εταιρείας ήταν ερμητικά κλειστές, με επίπλαστη αυστηρότητα. Τα στεγανά που είχαν βάλει στο εξωτερικό περιβάλλον αποτελούσαν πέπλο προστασίας της.

Ο Σταματάκος συντηρούσε επικοινωνία για αρκετά χρόνια με «γνωστο-φίλους» -τύπου κουμπάρος κ.λπ.- με το σκεπτικό να τοποθετήσει σε καίρια πόστα άτομα που γνώριζε και ήλεγχε. Σωστό σκεπτικό. Άλλωστε, πάντα ποντάρουν σε αξίες άνθρωποι που δεν τις διαθέτουν. Ο ένας μεγάλο λαμόγιο -και αυτός και η γυναίκα του- και ο άλλος αγαθοβιόλης, δήθεν ευγενής.

Ο μόνος καθαρός άνθρωπος από αυτούς ήταν ο Πρόδρομος, στον οποίο κατ' επανάληψη έκανε λεονταρισμούς και επίδειξη ισχύος. Πολλές φορές, μάλιστα, του έκανε καψόνια. Θυμάμαι χαρακτηριστικά τον Πρόδρομο να φεύγει από συμβούλια τόσο εξοργισμένος, έτοιμος για εγκεφαλικό. Μια άλλη φορά, τον ταλαιπώρησε υποδεικνύοντάς του να αλλάξει τέσσερις αεροπορικούς προορισμούς μέσα σε μία μέρα! Η μόνη ερμηνεία που μπορώ να δώσω σ' αυτή τη συμπεριφορά του Σταματάκου είναι ίσως ο φόβος της σύγκρισης. Από την άλλη πλευρά, τέτοιιοι τύποι έχουν ανάγκη να έχουν δίπλα τους καλά στοιχεία που τους ισορροπούν. Ποιος ξέρει;...

Εν τέλει, αποδείχτηκε μεγάλος ψυχάκις ο Σταματάκος. Αλλά και μεγάλος δάσκαλος! Του χρωστώ ευγνωμοσύνη, γιατί τα μαθήματα ζωής που πήρα δίπλα του μέσα στη Σωτηρίου Α.Ε. ήταν δεύτερο πανεπιστήμιο, πανεπιστήμιο ζωής.

Καλή αρχή στα έκτροπα!

Τον Δεκέμβρη του 1996 -είχαμε ήδη μεταφερθεί στην κεντρική διοίκηση- μου ζήτησε να του κανονίσω ραντεβού με την αδελφή του υπουργού Λαλάκη, με σκοπό να την προσλάβουμε στην εταιρεία. Όταν -υποχρεωτικά- τη γνώρισα, δεν πίστευα στα μάτια μου. Αυτή η γυναίκα ήταν για το ψυχιατρείο, πώς θα την προσλαμβάναμε; Την προσλάβαμε, όμως, και την παραπροσλάβαμε... Δεν άφηνε τους συναδέλφους να δουλέψουν, τους απειλούσε ότι μέσω του αδελφού της θα τους έκανε κακό και χρειάστηκε ιδιαίτερο άτομο για να της αποσπά την προσοχή (!), προκειμένου να αφήνει τους άλλους συναδέλφους ήσυχους.

Με τον Λαλάκη είχαμε συνεχώς δουλειές, γιατί δεν τελειωναν ποτέ οι ανάγκες του -αλλά και των συγγενών, των παιδιών, των σφουγγοκωλάρων και των αυλικών του- για οικιακές συσκευές. Ο Λαλάκης είχε αδυναμία στις... σακούλες σκουπιδιών και στις «εξαγωγικές δαπάνες». Η πλάκα είναι που το παίζει θιγμένος τώρα και θα προσφύγει -λέει- στη Δικαιοσύνη για αποκατάσταση του ονόματός του.

Ο Σταματάκος άρχισε πλέον το ξήλωμα όλων των παλιών στελεχών. Ταυτόχρονα, προσέλαβε τους «κουμπαροφίλους» του, κ. Κύπριο και κ. Αγαθοβιόλη.

Οικονομικός του ομίλου μέχρι τότε ήταν ο κ. Αίλουρος, όνομα και πράμα. Ο μοναδικός που έφυγε «κυριλέ» και ο τελευταίος με μυαλό σ' αυτή τη θέση. Ήταν το κισμέτ του Σταματάκου να του τυχαίνουν οικονομικοί «αστέρια σβησμένα»... Βέβαια, αν ήταν φωτεινά, θα τους έτρωγε ο ισχυρός, αδηφάγος άντρας. Δεν έπαιρνε τέτοια ρίσκα -και καλά έκανε- γιατί όσοι το «παίζουν» ανωτερότητα ξέρουμε όλοι τι εισπράττουν στο τέλος...

Όσον αφορά τις αρμοδιότητές μου, αυξήθηκαν ραγδαία σε ποσότητα και ποιότητα. Είχα να αντιπαλέψω το απερχόμενο κύμα, αλλά ξέρετε ότι αυτό είναι ευκολότερο όταν είσαι σε θέση ισχύος. Η γραμματεία της Διεύθυνσης αποτελείτο πλέον από πολύ περισσότερα του ενός άτομα: οδηγούς, ασφάλεια, δακτυλογράφους κ.λπ. Στην ομάδα όπου είχα ορισθεί επικεφαλής, η κυρία του παρελθόντος με την οποία θα συνεργαζόμουν για ένα μεταβατικό διάστημα ήταν, ευτυχώς, κυρία όνομα και πράμα. Σε ηλικία αποχώρησης, βέβαια, και με δυσκολίες να παρακολουθήσει την ταχύτητα φωτός με την οποία κινείτο ο νεαρός μάνατζερ. Ο Σταματάκος τη σεβάστηκε, δεν την πίεζε. Τα εγκεφαλικά τα 'χε φυλάξει για μένα!

Βέβαια, το προνόμιο δεν το 'χα μόνο εγώ. Από τις συγχύσεις δεν είχε γλιτώσει κανείς. Κατά καιρούς, όλοι περνούσαν από τον πάγκο...

Μέσα στις νέες μου υποχρεώσεις ήταν και η προετοιμασία κλίματος με τις αντίστοιχες μου στον δημόσιο χώρο, περιλαμβανομένου και του κυβερνητικού. Στόχος ήταν η δημιουργία καλού κλίματος επικοινωνίας, που ήταν -με προσοχή- σχετικά εύκολος.

Τις επόμενες ημέρες, ακολούθησαν συναντήσεις τόσο με τον Ραβίνο όσο και με όλο το επιτελείο του, καθώς επίσης και με τον Τζορτζ Κλούνεϊ, γιατί ήταν στο πόστο

που μας αφορούσε. Αυτός άφησε τη γυναίκα του και παντρεύτηκε τη γραμματέα του. Πολύ πρωτότυπο! Μετά την... έστειλε κι αυτή και η ζωή συνεχίστηκε. Μάλιστα, στον Κλούνει ο Σταματάκος είχε πάει και τον πρόεδρο της μητρικής, τον von Karayan. Ο Κλούνει ήταν ένα από τα... χιλιοταϊσμένα παιδιά, που το παίζει high σήμερα, με ύφος ακέραιου.

Ως προσωπάρχη διατήρησε αυτόν που είχε βρει επί εποχής του προκατόχου του, τον κ. Δήμο, ο οποίος ήταν απίστευτη γάτα. Είχε αντιληφθεί περί τίνος επρόκειτο και πήγαινε με τα νερά του. Μάλιστα, μου είχε δώσει μια πολύ σοφή συμβουλή για τον χειρισμό του Σταματάκου: «Με σοκ και δέος να τον έχεις, γιατί τέτοιοι άνθρωποι δεν έχουν αίμα στις φλέβες τους». Ο κ. Δήμος είχε αναγνωρίσει τη δυσκολία χειρισμού του Σταματάκου και, χαριτολογώντας, μου είχε προτείνει επίδομα ανθυγιεινής εργασίας... Ας είναι καλά εκεί που είναι.

Στις τηλεπικοινωνίες ήταν οικονομικός, προ Σταματάκου, ο κ. Καρδινάλιος. Καλά, αυτός ήταν σε μόνιμη βάση με το πούρο του και είχε κλέψει φυσικά τα άντερά του. (Θα θυμάστε που τάζε στην Πάρο τις γάτες με καραβίδες...). Όποιος κι αν ήταν, θα τον έτρωγε ο Σταματάκος, πολλώ δε μάλλον που ήταν αρχιλαμόγιο.

Με τον χρόνο, εντάθηκαν οι επαφές του Σταματάκου με πρέσβεις, υπουργούς, ομολόγους του και διευθυντές επιμελητηρίων σε όλα τα in στέκια. Ακόμα δεν την είχε ψωνίσει. Το μυαλό του ήταν στην επιχείρηση «σκούπα»: πώς θα... σουτάρει την προηγούμενη φουρνιά. Στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, ήταν παρών σε πολλά διοικητικά των θυγατρικών όπου ήταν μέλος - μιλάμε για «τυφλά» λεφτά.

Ο Σταματάκος πούλαγε στους πάντες άφογη εικόνα, ανεξαρτήτως ιεραρχικού και κοινωνικού επιπέδου. Την πραγματική του εικόνα την άφηνε να φανεί -μάλλον δεν έβρισκε λόγο να τη συγκρατήσει- μόνο στη γραμματεία. Όταν τον έπανε κρίση, όλα τα μέλη του γραφείου της

Διεύθυνσης εξαφανίζονταν και έμπαινα στο γραφείο του μόνο εγώ, ο θηριοδασαστής.

Κάποια στιγμή μου ζήτησε να μιλήσει με τον Christof, πριν φύγει για ένα ταξίδι που 'χε προγραμματίσει ο τελευταίος για τα κεντρικά. Δεν παρατήρησα τίποτα σημαντικό σ' αυτό, παρά μόνο, έπειτα από λίγες μέρες, ότι είχε εξαφανιστεί ο Christof και ο Έλληνας συνεργάτης του και η βαλίτσα που 'φερνε. Ποιος ξέρει τι θα 'χε μέσα η βαλίτσα και ακόμα τους ψάχνουν. Ωραίες πλάκες! Φυσικά, μετά τους απέλυσε - μεγάλη τιμωρία... Ο Σταματάκος τσαντιζόταν πολύ όταν του κάνανε τις πουστιές που έκανε αυτός.

Με τη λήξη της θητείας του οικονομικού του ομίλου, κ. Αίλουρου, που... τον έφυγε γλυκά ο Σταματάκος, ήρθε ο Γερμανός αντικαταστάτης του, ο Luger, ένας πολύ φιλήσυχος και πράος άνθρωπος. Του συγκεκριμένου η μοίρα ήταν να φύγει με ψυχολογικά προβλήματα, δεν άντεξε ο άνθρωπος και λασκάρισε. Εγώ είχα πει στον Σταματάκο ότι κάτι τέτοιους ευαίσθητους πρέπει να τους έχει στα όπα όπα, γιατί με τους αντίθετους θα τρωγόταν, ενώ αυτοί οι τύποι τού ταίριαζαν, γιατί τον άφηναν να κάνει ό,τι ήθελε!

Συζητούσαμε πολύ κατά τη διάρκεια της ενημέρωσης που του έκανα σχετικά με την εισερχόμενη αλληλογραφία και το τι συνέβαινε στην εταιρεία και λάμβανε σοβαρά υπ' όψιν τη γνώμη μου. Βέβαια, όταν είχα ωραίες ιδέες, τις παρουσίαζε για δικές του - εννοείται!

Ο Κύπριος του σύστησε έναν δικηγόρο της παρέας (...), τον Γρηγορίου, με τον οποίο ξεκίνησε πολλές υποθέσεις-αέρα. Υποθέσεις-αέρα είναι οι υπηρεσίες για τις οποίες εκδίδονται τιμολόγια όπου το προϊόν/υπηρεσία είναι όπως τα έργα αφηρημένης τέχνης: όσο κι αν προσπαθήσει κάποιος να αντιληφθεί περί τίνος πρόκειται, δεν προκύπτει κάτι σαφές... Του έκανε, λοιπόν, πολλές εξυπηρετήσεις ο Γρηγορίου.

Οι επαφές μας ήταν σταθερές και με το δεξί χέρι του Ραβίνου, τον Θεοδώρου, τον οποίο άφησαν στις μέρες μας

ακάλυπτο. Ο Ραβίνος δεν φαινόταν πουθενά, αυτόν τον ρόλο τον είχε αναθέσει στον Θεοδώρου, με τον οποίο ο Σταματάκος είχε διαρκή επικοινωνία. Είχε εξελιχθεί η σχέση τους τόσο πολύ που αλληλοαποκαλούνταν με τα ονόματά τους, στον ενικό, κάτι που γενικά δεν χαρακτηρίζει τον Σταματάκο.

Το 1997 ήταν η χρονιά των πολεμικών εξοπλισμών. Το πότε απομάκρυνε τους τέως τμηματάρχες, για να πέσουν οι υπογραφές με δικά του παλικάρια, δεν λέγεται. Η πλάκα είναι πως τους σούταρε με όλες τις τιμές: αποχαιρετιστήρια δείπνα, δώρα και η... κλοτσιά - εννοείται! Είχε τόσο χιούμορ που κατά τη διάρκεια των αποχαιρετιστήριων δεξιώσεων εκφώνούσε λόγο, με ιδιαίτερο ταλέντο υποκριτικής, για να εξάρει την επιτυχημένη επαγγελματική τους πορεία.

Στο τμήμα των Πολεμικών Εξοπλισμών ήταν project manager ο Πεζικάριος, ένα άτομο σοβαρό και καταρτισμένο, του οποίου η αντίληψη ενοχλούσε πολύ όσον αφορά τις δουλειές που προέβλεπαν να κάνουν ο Σταματάκος και ο Κύπριος, κι έτσι τον φάγανε σε χρόνο μηδέν.

Ο κύκλος των επιχειρηματικών επαφών και συναλλαγών συνεχώς διευρυνόταν: από εταιρείες τηλεπικοινωνιών, πολεμικές βιομηχανίες, μέχρι διαφημιστικές εταιρείες, δημοσιογράφους κ.λπ. Δεν το 'χα πιάσει ότι υπάρχουν δουλειές για τις οποίες πληρώνεσαι για να μην κάνεις τίποτα!.. Ωραίο! Και όλα αυτά τα παλικάρια, αυτά που γνώρισα εγώ τουλάχιστον -και πρέπει να ομολογήσω ότι λίγα είναι αυτά που δεν γνώρισα- έχουν και άμεμπτο ύφος. Τι μαθαίνει κανείς... Ήταν, όμως, συνεπέστατοι στις ημερομηνίες μισθοδοσίας.

Ένα από τα δημοσιογραφάκια που παρήλυναν για τον -κάθε άλλο παρά πενιχρό- οβολό της Σωτηρίου Α.Ε. ήταν ο Χτικιαρίδης. Αυτός τώρα τελευταία έγραφε και άρθρα κατά της διαφθοράς... Έκανε και ανακαλύψεις που τις έγραψε σε βιβλίο ο ποιητής... Πρόσεχε, φίλε, σέρνονται και

τιμολόγια... Είχαμε πάρε-δώσε και μ' αυτόν τον πανίβλακα, τον Βασιλείου, που 'βγαινε κάθε μέρα στις τηλεοράσεις και έλεγε ανέκδοτα. Ήταν αδύνατον να πει κάτι σοβαρό.

Και το 1998 δεν πάει πίσω. Τότε, ο Σταματάκος έκανε την πρώτη του επαφή με τον Δράκουλα. Ξέρετε, αυτοί μόλις μυριστούν χρήμα, εμφανίζονται.

Οι επαφές με τον Θεοδώρου και τον Λαλάκη ατελείωτες. Η φοβερή πλάκα είναι που κάποια φορά ο Λαλάκης είχε βγάλει το... μπαμπάκι και το μέτραγε, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Σταματάκου.

Η δουλειά μου είχε αυξηθεί απερίγραπτα και με την τελειότητα που ζητούσε ο Σταματάκος να γίνονται όλα, δεν προλαβαίναμε να ανασάνουμε εγώ κι η Μπετίνα. Η παραμικρή ατέλεια, το παραμικρό πλημμέλημα κάποιου από το γραφείο της Διεύθυνσης -καμιά δεκαριά άτομα- τύχαινε αιχμηρής αποδοκιμασίας.

Ήμουν υπεύθυνη σχεδόν για τα πάντα, λογοδοτούσα εγώ αντί άλλων και, όπως του είχα πει, το επάγγελμά μου είχε εξελιχθεί στο να είμαι σταθερά η ένοχη.

Μέχρι τότε, είχε στηθεί άψογα όλο το επιχειρησιακό περιβάλλον. Η Σωτηρίου Α.Ε. είχε αρμονικές σχέσεις με το εκάστοτε κυβερνητικό σχήμα, με προεξέχον πρόσωπο τον Δράκουλα. Όσο φωτεινότερο γινόταν το άστρο μας, δηλαδή τα κέρδη μας, για να εξηγούμεθα, τόσο συσφίγγονταν οι σχέσεις μας με τη δρακουλο-οικογένεια.

Είχαν κάνει θραύση τα κινητά μας και θα έκαναν ακόμη μεγαλύτερη, αλλά από ένα σημείο και μετά, έγινε τόσο μεγάλη η εταιρεία που, από την πολλή σνομπαρία, δεν παρακολουθούσε τους ρυθμούς εξέλιξης των ανταγωνιστικών μοντέλων, με αποτέλεσμα να χάσουμε την αγορά... Όσο, όμως, για κάποια χρόνια ήμασταν στο ζενίθ, όλοι οι υπουργο-βουλευτο-νταβατζήδες, οι οικογένειές τους, οι συγγενείς τους, οι γκόμενές τους κ.ο.κ. έδιναν τις τηλεφωνικές παραγγελίες τους και έπαιρναν τον ανθό των μοντέλων - free, εννοείται. Ο Σταματάκος τα 'δινε αφειδώς.

Η σταθερά ανοδική πορεία της Σωτηρίου Α.Ε. χτίστηκε με κοινό αγώνα πολλών, που ζήσαμε ολόκληρη ζωή εκεί μέσα, συνέχισαν τα παιδιά μας και το είχαμε καμάρι.

Θεωρούσα απόλυτα φυσιολογικό το τόσο υψηλό επίπεδο των επαφών του Σταματάκου, όπως ήταν και απόλυτα φυσιολογικό να αλλάξει η εικόνα του, απ' όλες τις απόψεις -οδηγοί, ασφάλεια κ.λπ.- και να εναρμονισθεί στην εικόνα που προβλέπεται για τον επικεφαλής μιας από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις της χώρας και όχι μόνο. Διοικητικό τάλεντο, ήταν αντάξιος της θέσης του και άξιος εκπρόσωπος αυτού του κολοσσού.

Ξεφυλλίζοντας το ημερολόγιό μου, είμαι στο 1999 και θυμάμαι ότι διόρισε υπεύθυνο στην Ενέργεια, άλλον πελώριο τομέα, τον φίλο του τον Αγαθοβίτση. Μίλησε κι αυτός με την τύχη του, όπως καταλαβαίνετε, γιατί σ' ένα μαγαζί που ρολάρει μόνο με το όνομά του και, όπου δεν ρολάρει, είναι από πίσω ο άλλος με τα φράγκα, γίνεται μάγκας και ο Ποπάι.

Η Δρακουλίνα μάς είχε συστήσει να συνεργαζόμαστε με την εταιρεία δημοσίων σχέσεων ενός φιλαράκου της -του κυκλώματος, ξέρετε- τον Τρέσα. Ήταν πολύ συμπαθητικό άτομο, αλλά πολύ κομματόσκυλο, αδελφέ μου! Η δρακουλο-οικογένεια, τόσα ατελείωτα χρόνια, είχε στήσει τεράστιο δίκτυο. Ο Τρέσας είχε άμεση γνωριμία με τους υπόλοιπους κυβερνητικούς, που ενδεχομένως να ξέφευγαν του Σταματάκου. Είχε αναλάβει την περαιτέρω προβολή της εταιρείας, μέσα από κοινωνικές εκδηλώσεις, δεξιώσεις και άλλα παρόμοια. Κάποια στιγμή, αργότερα βέβαια από το 1999, γύρω στο 2005-2006, κάποια πουστιά πρέπει να είχε κάνει στον Σταματάκο και τον είχε εξοργίσει.

Το σόι του Λαλάκη, γαμπροί, κόρες, ξαδέλφες, δεν τελείωνε με τίποτα (αμάν η γυφτιά του και όλων αυτών)! Πού να φανταζόταν ότι θα του επιφύλασσε η ζωή τέτοιους τίτλους, θέση, χρήματα... Είχα ακούσει ότι ο αείμνηστος ευεργέτης του τον χρησιμοποιούσε για το κρέμασμα των κουρτινών

του, λόγω ύψους, καταλαβαίνετε... Και φτάσαμε τότε να κάνει και τον γαμπρό. Διάλεξε, όμως, τον ανθό της λάσπης του Κολωνακίου. Έχω προσωπική άποψη για την μαντάμ. Δεν είναι και κανένα μυστικό, όλοι το γνωρίζουμε. Κατά τη διάρκεια της αρχικής γνωριμίας του με την κυρία, είχε κάνει απόπειρα αυτοκτονίας η γυναίκα του, αλλά λόγω της θέσης του, το θάψανε.

Όσο ξαναβλέπω τα ημερολόγιά μου, καταλαβαίνω γιατί πήγαν να με φάνε οι μαϊντανοί... Και να επιμένεις να μην καταλάβεις, δεν γίνεται.

Δεν υπήρχε τομέας που δεν προσκυνούσε το άστρο της Σωτηρίου Α.Ε., η οποία ακολουθούσε θριαμβευτική πορεία στα χέρια του Σταματάκου. Το επίπεδο ανταποκρινόταν απόλυτα στην ελίτ του επιχειρηματικού κόσμου και όχι μόνο. Οι κοινωνικο-επαγγελματικές επαφές του ήταν οι ανώτερες στον ελληνικό χώρο.

(Το λέω αυτό, γιατί αργότερα θα σας περιγράψω την πλάκα που 'παθα εγώ με τους αντικαταστάτες του. Νόμιζα ότι ξαφνικά έπιασα δουλειά σε κομμωτήριο).

Τηλεφωνικά κέντρα, ασύρματα τηλέφωνα, κινητά, μπαταρίες κινητών, ψυγεία, κουζίνες, βραστήρες, τηλεοράσεις, PCs... Δεν προλάβαινα να φροντίζω το νταβατζιλίκι της δρακουλο-οικογένειας, της οικογένειας του Λαλάκη και άλλων - μην κολλάμε μόνο στη δρακουλο-οικογένεια.

Θα ξυπνήσετε ποτέ, πατριώτες; Μας δίνουν ψίχουλα και κάλπικη ασφάλεια για να κάνουν άνετες ληστρικές επιθέσεις στα λεφτά μας. Μεταχειρίζονται αυτή τη χώρα σαν ιδιοκτησία τους και την κληροδοτούν από τη μια γενιά στην άλλη, θαρρείς και είναι οικόπεδο του παππού τους κι εμείς οι κότες...

Αν δεν το επιτρέψουμε εμείς οι ίδιοι, δεν μας περνάει κανείς για βλάκες. Κι αν μια φορά ή παραπάνω κακώς το κάναμε, τίποτα δεν μας εμποδίζει να το διακόψουμε τώρα. Συνεχίζοντας, ο Σταματάκος ήλεγχε συνέχεια τι ακριβώς θέλανε και πόσο γρήγορα και σωστά καλύφθηκαν. Οι

απαιτήσεις τους δεν ήταν μόνο σε προϊόντα της εταιρείας, αλλά και σε άλλα, άσχετα με τις δραστηριότητές της, που χρειαζόνταν μετρητά. Παρά τις αντιδράσεις των κατώτερων στελεχών, ο Σταματάκος δεν καταλάβαινε Χριστό. Έκανε τη δουλειά του και μετά άφηνε τους μικρούς να πνιγούν μόνοι τους, ποντάροντας στην εκτίμηση που απολάμβανε τότε.

Εν τω μεταξύ, ο Γερμανός Heimann, υπεύθυνος στις τηλεπικοινωνίες παγκοσμίως και, μεταγενέστερα, πρόεδρος του ελληνικού διοικητικού συμβουλίου, είχε έρθει αρκετές φορές στην Ελλάδα. Του άρεσε πάρα πολύ και αποφάσισε να φτιάξει εξοχικό στην Πάρο, με τη λειτουργική βοήθειά μας. Ο κλήρος έπεσε σε μένα - βοηθούσε φυσικά και η Μπετίνα, η συνάδελφος. Αλλά ο Heimann ήταν δύσκολος άνθρωπος, απαιτητικός και μου 'πρηξε το συκώτι. Ήταν ο μόνος τον οποίο δεν μπορούσε να δουλέψει ο Σταματάκος. Σημαντική προσωπικότητα, ευφυέστατος και, εν πάση περιπτώσει, ήξερες πού άρχιζε και πού τέλειωνε, διότι την ελληνική πουστιά δεν τη φτάνει κανείς.

Ο Heimann, όταν ερχόταν στην Αθήνα, έμενε στο Interconti, όπου ζητούσε, προκειμένου να απολαμβάνει την ωραία θέα του δωματίου του, να μετακινούνται οι γερανοί.... Είχε χαρακτήρα το άτομο, παρά την έπαρσή του. Άλλωστε, για το γεγονός ότι μας βλέπουν αφ' υψηλού οι Γερμανοί δεν φταίνει απόλυτα αυτοί. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης έχουμε κι εμείς, οι καρπαζοεισπρακτορες Ελληναράδες.

Κατά τη διάρκεια αποχαιρετιστήριου δείπνου, λόγω της λήξης της θητείας του στο διοικητικό συμβούλιο της Σωτηρίου Α.Ε., μου είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση ο συναισθηματισμός και ο θαυμασμός του για μας τους Έλληνες, ύστερα από μερικά χρόνια επαφών μαζί μας. Γενικά, επικρατεί η άποψη ότι οι Γερμανοί, ως ιδιοσυγκρασία, είναι παγόβουνα, όμως εγώ μέσα σ' αυτόν τον χώρο συνάντησα, εν τέλει, άφταστους παλιοχαρακτήρες συμπατριώτες μου.

Με τον ερχομό του Heimann, αυξήθηκαν ακόμη περισσότερο τα πετυχημένα αποτελέσματα της εταιρείας και δόθηκε η ευκαιρία προβολής της και μέσω του ποδοσφαίρου. Έτσι ικανοποιήθηκε και ένα παιδικό απωθημένο, μια αδυναμία του Σταματάκου για την ομάδα του και προχώρησε σε διαφήμιση και ενοικίαση σουίτας στο γήπεδό της. Στον χορό των επαφών μπήκε πια και ο πρόεδρος της ομάδας - και αυτός στην ημερήσια διάταξη...

Είναι 2000 και η δουλειά πλέον ρολάρει πολύ καλά, ο Σταματάκος μοιράζει το... μπαμπάκι μόνος του, χωρίς συνοδεία και χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Αυτό το παρατήρησα, γιατί είχε αρχίσει να μην πολυσχολείται με τα των κοινών θνητών, είχε πυκνώσει τις σχέσεις με εφοπλιστές και, γενικά, τον είχε βαρέσει το πολύ χρήμα στο κεφάλι. Αισθανόταν Θεός από την επιτυχία και τα λεφτά. Ένας κολλητός φίλος του, εφοπλιστής, του παραχώρησε μάλιστα μία σουίτα στο ξενοδοχείο του, για να γίνεται εκεί το αλισβερίσι και άρχισε να μην πολυέρχεται στην εταιρεία - πού τον έχανε, πού τον έβρισκες, στο Four Seasons ο Σταματάκος. Μάλιστα, μου είχε εκμυστηρευθεί ότι είχε εγκαταστήσει κρυφή κάμερα για την ταινία με γνωστούς Έλληνες μαϊντανούς, που θα κέρδιζε αργότερα πολλά Όσκαρ! Η αλήθεια να λέγεται!.. Μου 'χε πει: «Θα τους μαγειρέψω πλάκα που δεν θα ξεχάσουν ποτέ το όνομα Σταματάκος». Ήθελε να φύγει και ν' αφήσει καμένη γη...

Κι ενώ από άποψη επιχειρησιακή έρρεαν όλα πολύ καλά, εμφανίστηκαν προβλήματα στον γάμο του Σταματάκου, με αντίκτυπο φυσικά και στον επαγγελματικό χώρο. Προσπαθούσαμε να μη γίνει έντονα αντιληπτό στον κόσμο, αλλά ήταν μεγάλο το χτύπημα για να μπορέσει να κρατήσει την ψυχραιμία του. Δυσάρεστο, αλλά έχει συμβεί και στις καλύτερες οικογένειες.

Χαρακτηριστικά, θυμάμαι ιδιαίτερα έντονη την αντιπαράθεση με τη γυναίκα του. Πριν από τη σφοδρή σύγκρου-

σή τους, της είχε παραχωρήσει ένα εταιρικό αυτοκίνητο για τις μετακινήσεις της, το οποίο εκλάπη μυστηριωδώς μετά την εγκατάστασή της στο δικό της σπίτι.

Το θέμα ήταν ότι για ένα σημαντικό διάστημα δεν ήταν και πολύ νηφάλιος και έτρεμα μην ξεφύγει κάτι, γιατί ήταν μεγάλο το καράβι. Άρχισαν τα οικογενειακά προβλήματα, όπως συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, και ήταν που ήταν ιδιόρρυθμος και του έφταιγαν και τα ρούχα του, ήρθε κι απόγινε.

Ακολούθησαν δικαστικοί αγώνες, που είχαν αποτελέσματα αντίθετα απ' όσα συνήθως συμβαίνουν. Αλλά, όταν έχεις καλούς φίλους, όλα γίνονται... Και επειδή του θέματος είχε επιληφθεί προσωπικά η γραμματέας του φίλου του, Δράκουλα, την ευχαρίστησε με ένα έξοχο περιδέραιο και η συνεργασία συνεχιζόταν οικογενειακά. Του πούλαγαν τάχα συμπαράσταση για το διαζύγιο και ταυτόχρονα δούλευε η υπεράκτια συνεργασία.

Εκείνη την περίοδο, ήταν στα σκαριά η υπογραφή για τη σιδηροδρομική εταιρεία και, ως γνωστόν, χρειαζόταν βοήθεια. Στη σωστή, καίρια δημόσια θέση ήταν ο επίσης συμμαθητής του Σταματάκου, ονόματι Γεωργαντάς, ο οποίος -όπως σίγουρα ακούσατε τελευταία- είχε πει ότι απλά τυχαίνει να γνωρίζει τον Σταματάκο.

Σε χρόνο μηδέν έγιναν οι συμφωνίες...

Είναι 2002, η πετυχημένη πορεία συνεχίζεται και ο κύκλος των συνεργατών συνεχώς διευρύνεται.

Με την ενοικίαση της σουίτας στο γήπεδο, δημιουργήθηκε νέος κύκλος απαιτήσεων: από εισιτήρια για την ομάδα, μέχρι συγκεντρώσεις των εκλεκτών στη σουίτα για τους αγώνες. Οι δε νταβατζήδες ήταν πρώτοι στη διασκέδαση, γιατί δεν ήταν μόνο το θέαμα της ομάδας, ακολουθούσαν φαγητό, ποτό, πούρα κ.ά. Ποιος δεν παρέλασε από εκεί... Η δρακουλο-οικογένεια μου έδινε παραγγελίες όχι μόνο για τη σουίτα αλλά και για εισιτήρια που έφταναν να πιάουν μέχρι ολόκληρο πέταλο του σταδίου!

Ήταν και εφευρετική η δρακουλο-οικογένεια. Το νταβα-τζιλίκι ήταν ποικιλόμορφο: άλλοτε λεγόταν σπόνσορινγκ, άλλοτε εισιτήρια, άλλοτε συνδρομή αγώνων, άλλοτε γάμοι και άλλοτε βαφτίσια... Πρέπει να παραδεχθώ ότι έχουν εφεύρει τρόπους... Δικαιολογημένα, θα μου πείτε, αφού τόσα χρόνια το έχουν αναγάγει σε επιστήμη.

Οι υποχρεώσεις του Σταματάκου είχαν αυξηθεί ιδιαίτερα και, εκ των πραγμάτων, ήταν απαραίτητο και ελκώδες για τις μετακινήσεις του. Μπήκε, λοιπόν, κι αυτό στη ζωή μας. Σχεδόν σε κάθε δουλειά υπήρχε η συμμετοχή ενός μέλους της... Λερναίας Ύδρας, της δρακουλο-οικογένειας. Έτσι, βάλαμε στη ζωή μας και τον σύζυγο της δρακουλο-θυγατέρας, αλλά και την ίδια για μια δουλειά στην Αλβανία. Δεν υπάρχει πέτρα που δεν τους βρίσκεις από κάτω! Δεν μου έφτανε το πακέτο των υποχρεώσεών μου, μου ανέθεσε ο Σταματάκος και την αξιολόγηση προσωπικού που ερχόταν. Ασταμάτητες πάσες πολιτικών γραφείων, υπουργών, βουλευτών, εκδοτών, φυσικά της δρακουλο-οικογένειας κ.λπ. κ.λπ. Δεν με ενοχλούσε καθόλου αυτό. Αντίθετα, είχε πολύ σασπένς να πρέπει να βρεις ντε και καλά «προφίλ επαγγελματία» σε άτομα νοοτροπίας ρουσφετιού. Γιατί το ρουσφέτι δεν περιλαμβάνει μόνο πρόσληψη, αλλά -το χειρότερο- πλήρη απραξία και διαρκείς διακοπές.

Του είχα πει επανειλημμένως ότι, ενώ το συνολικό πακέτο δουλειάς είναι σταθερό και φιλοδοξούμε να αυξάνεται, προσλαμβάνοντας τον κάθε χαζοχαρούμενο που μας έστελναν, μειώναμε το πραγματικό δυναμικό της εταιρείας. Πού θα πήγαινε αυτή η κατάσταση;...

Το διαθέσιμο δυναμικό ήταν υψηλού μορφωτικού επιπέδου και τράβαγε κουπί. Καμία σχέση με τους δοτούς... Την εταιρεία την κουβαλούσε στον ώμο του το 5%, maximum 10%, των εργαζομένων, αλλά του Σταματάκου και όλων των Σταματάκων τούς είναι αδιάφορος ο τρόπος - το αποτέλεσμα και μόνο τους ενδιαφέρει. Και το αποτέλεσμα, από επιχειρηματική άποψη, ήταν άψογο!

Στα μέσα του 2002, ήρθε και η χαρμόσυνη είδηση των Ολυμπιακών Αγώνων, κάτι που μας έκανε ιδιαίτερα χαρούμενους, γιατί εξασφαλίζαμε δουλειά και βιωσιμότητα για αρκετά χρόνια. Μην ξεχνάμε ότι μιλάμε για ιδιωτική επιχείρηση, όσο κι αν αυτή διαφεντεύει. Άλλωστε, είχε στρώσει ωραίο έδαφος ο Σταματάκος, καθώς τον συμπαθούσαν όλες οι πλευρές, γιατί ομολογουμένως το 'παιζε ωραία το παιχνίδι. Οπότε, με κλειστά μάτια θα παίρναμε την παρτίδα. Και οι άλλοι είχαν ενδιαφέρον να το παίξουμε εμείς το παιχνίδι, άρα ήταν όλα μια χαρά!

Συμμαθητής για συμμαθητής του δεν έμεινε... Μάλιστα, για να τους προστατεύσει, επικοινωνούσε μαζί τους με καρτοκινητά μιας χρήσεως. Το τι κινητό και χρήματα για μονάδες έχουν ξοδευτεί δεν περιγράφεται. Την είχαν πάρει όλοι γραμμή την υπόθεση και ζητάγανε. Μέχρι και ο Κοντός ζητάγε και μάλιστα ήταν και βιαστικός... Αυτός που τώρα προσποιείται ότι δεν με γνωρίζει, όταν τον συναντώ στον Λευκό Οίκο.

Ο Σταματάκος ήταν large με τους μαϊντανούς και με όλο το σύστημα. Σχεδόν σε οτιδήποτε του ζητούσαν ανταποκρινόταν άμεσα... Μέχρι και Jeep έκανε δώρο στον άνδρα της δρακουλο-κόρης. Οποιαδήποτε προσφορά, βέβαια, δεν τους δεσμεύει ηθικά - αυτοί πουλάνε και τη μάνα τους αν είναι καλή η τιμή... Μην μπερδεύομαστε!

Άλλο ωραίο είναι που συνέφαγε και με τον εργατοπατέρα ονόματι Ράπτη. Τι άλλο να δει πια αυτή η χώρα... Φανταστείτε εικόνα: τον εργατοπατέρα με έναν από τους καλύτερους εκπροσώπους του κεφαλαίου...

Είναι πλέον 2003 και είμαστε στην αγωνιώδη τροχιά διαδικασιών και συναντήσεων για την τοποθέτηση παραγγελιών, κυρίως για τη διεκδίκησή τους. Όπου μεγάλη τούρτα, η Δρακουλίνα στη μέση. Σημαίνουσες συναντήσεις με τον υπεύθυνο της εταιρείας διεθνώς.

Ο Σταματάκος είχε ενημέρωση και για τις μελλοντικές εξελίξεις, στα πλαίσια των οποίων ήταν η σύσφιγξη σχέσεων

ακόμη και με καθηγητές που είχαν κυβερνητικές βλέψεις. Από δω και πέρα, όταν θα βλέπω Dr., θα τρέχω...

Αφού φάγανε, φάγανε, φάγανε, που λέει και η ομώνυμη ελληνική ταινία, έρχεται μια ωραία πρωία ο Σταματάκος και μου λέει: «Πρέπει να βοηθήσουμε και τη νεολαία». Είχε ένα ύφος θαρρείς και με ρωτούσε, οπότε αναγκάστηκε να του πω ότι εκείνος έχει το καρπούζι, εκείνος και το μαχαίρι. Θα μου πείτε ότι κολλάω στις ψείρες... Γιατί, συγκριτικά με άλλα, για ψείρες μιλάμε. Απλώς, η νοοτροπία είναι πολύ ενοχλητική!

Ο Σταματάκος ήταν ιδιαίτερα γενναιόδωρος με όλους τους ομοτίμους του, όπως έχω ήδη αναφέρει. Μεταξύ των άλλων, τους προσέφερε ταξίδια στη Φόρμουλα 1 και ιδιαίτερη περιποίηση κατά τη διάρκεια των αγώνων. Το άστρο της Σωτηρίου Α.Ε. έλαμπε όλο και περισσότερο - γεγονός απόλυτα φυσικό, διότι μιλάμε για έξοδα προβολής της εταιρείας. Σ' αυτήν συμπεριλαμβάνονται και οι πραγματικές κοινωνικές χορηγίες, που υπογραμμίζουν το κοινωνικό πρόσωπο της εταιρείας, όπως θα 'πρεπε άλλωστε.

Πριν φαγωθεί με τη γυναίκα του, της είχε κάνει το χατίρι να προσλάβει μια φίλη της Γερμανίδα, τη Helge (σας το αναφέρω γιατί θα παίξει πολύ κακό ρόλο αργότερα). Ο άντρας της εργαζόταν σε μεγάλο δημόσιο οργανισμό και ο Σταματάκος είχε κάνει ιδιαίτερη παρέμβαση στην τότε διοίκηση του οργανισμού για να τον μεταθέσουν κοντά στο σπίτι του.

Όταν ήταν στις καλές του, ο Σταματάκος ήθελε ως διά μαγείας να είναι και οι υπόλοιποι ευτυχισμένοι. Ξέρετε, αυτές τις συμπεριφορές τις συνηθίζουν οι καρχαρίες... Βέβαια, η ευτυχία η δική του -από επταψήφιο νούμερο και πάνω- καμία σχέση με τη δική μας... Πολλές φορές μου έφερνε στο νου την ταινία «Ο Νονός».

Άσε που, προ του Πάσχα, νήστευε... Όταν το αντιλήφθηκα, δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα γέλια μου. Για φαντάσου, ένα από τα μεγαλύτερα βαμπίρ των εργαζομένων να 'χει αξίωση να πάει στον Παράδεισο, επειδή δεν τρώει

για δέκα μέρες κρέας. Που το τρώει τις υπόλοιπες 355 -και μάλιστα ανθρώπινο- δεν μετράει;...

Είχε αρχίσει να 'χει επαφές και με την Εκκλησία. Έτσι κάνουν όλοι οι όμοιοί του. Αφού τα 'χουν κανονίσει όλα τέλεια στον εδώ κόσμο, βάζουν βύσμα για τον άλλο... Αχ, κύριε Σταματάκο, εκεί πάνω δεν υπάρχει ιεραρχία και, προπαντός, δεν λαδώνονται!

Παρέλειψα να σας πω ότι για την εξυπηρέτηση όσων υποδείκνυε ο «Καίσαρας», είχα συγκροτήσει με τις οδηγίες του μια υπηρεσιακή ομάδα ικανότατων συνεργατών, μια ομάδα θαυμάτων! Έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να εξυπηρετούνται οι ιδιαίτεροι πελάτες και οι μαϊντανοί σε χρόνο μηδέν. Γενικά, η Σωτηρίου Α.Ε. είχε πολύ αξιόλογο δυναμικό. Τους είχα τρελάνει. Δεν προλάβαιναν να φύγουν από τον έναν μαϊντανό και τους έστελνα στον άλλον. Προφανώς, είχε πέσει σήμα για την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού, γιατί αρχίσαμε να συσφίγγουμε σχέσεις με τον καθηγητή κ. Αθώο, προσωπικότητα του μέλλοντος. Τι καθηγητές είναι αυτοί, της αρπαχτής; Προς το τέλος του 2003, είχε πέσει και πολύ gala dinner... Μάλλον θα μιλάγανε για τα τσιμπούσια του 2004...

Σε αντίθεση με τα μέχρι τότε, ξεκινήσαμε επαφές με διεθνείς δυνάμεις. Όταν είδα πια κι αυτά, είπα ότι έχει ολοκληρωθεί η παντοδυναμία της Σωτηρίου Α.Ε. Όλη η ελίτ, πραγματική και δήθεν, της ελληνικής κοινωνίας προσκυνούσε το άστρο της Σωτηρίου Α.Ε., όπως πραγματικά της άξιζε.

Στο γραφείο του Τζορτζ Κλούνεϊ, με τις αντίστοιχές μου, είχα αναπτύξει πολύ φιλική σχέση. Λυπόμουν αφάνταστα που δεν ήταν η ώρα να υπηρετήσει ο γιος μου - στα πούπουλα θα τον είχαν. Δεν είχα αφήσει υπουργείο για υπουργείο. Βλέπετε, ο Σταματάκος δεν άφηνε κανένα χάρισμα αναξιοποίητο. Θα μου πείτε, γι' αυτό τον πλήρωναν - τον χρυσοπλήρωναν, δηλαδή. Όσο έμπαινα σ' αυτούς τους χώρους, τόσο έβλεπα τα «μπουμπούκια» από κοντά. Τι φελλούς, τι τσαρλατάνους πληρώνουμε, συμπατριώτες;...

Εκείνη τη χρονιά δέχθηκε μεγάλες πιέσεις ο Σταματάκος. Από τον υπεύθυνο ταμία της επικρατούσης ομάδας, ονόματι Καρανίκο, κλασικά από τον Λαλάκη, από τον Κλούνεϊ και από τον αρμόδιο στα Καρουζέλ, συμμαθητή του, Γεωργαντά (τον χοντρό).

Δεν προλάβαινε να πηγαиноέρχεται ο Σταματάκος. Είχε αρχίσει η παρακμή τους και βιάζονταν να πάρουν τη μερίδα του λέοντος, διότι από άποψη χρόνου ήταν στο μεταίχμιο. Μέσα στο 2004, φούντωσε το γλέντι. Είχαν αφηνιάσει οι επόμενοι μαϊντανοί και τον είδα τον Σταματάκο πολύ πιεσμένο. Δεν προλάβαινε τα «σκουπιδο-δρομολόγια». Στη διανομή, επίσης πρωταγωνιστικό ρόλο είχε ο Κύπριος. Κάποια στιγμή, προφανώς, είχε χάσει στην άλλη τσέπη μερικά και τον απήγαγαν για μερικές μέρες για τρομοκράτησή του. Ποιος ξέρει ποιοι... Καταλαβαίνετε, ο κλέψας του κλέψαντος... Αυτός μίλαγε με τον Χαμηλάκη, που ήταν αρμόδιος στον πιο σημαντικό τομέα για το 2004 και που επίσης δεν ξέρει τίποτα για το έγκλημα.

Σε μένα ο Σταματάκος είχε δώσει ιδιαίτερη οδηγία-αποστολή, όπως λέμε «με το πιστόλι στον κρόταφο», να μη λείψει τίποτα στο δρακουλόσογο. Εν τω μεταξύ, δεν τους προλάβαινα, έπρεπε να παρατήσω τον όμιλο και να ασχολούμαι μόνο μ' αυτούς. Ασταμάτητη η αιμορραγία... Ακόμη και τις κρατήσεις ξενοδοχείων που χρειαζόμασταν για τους φιλοξενούμενους μας κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων, με υπόδειξη ξενοδόχων από τη Δρακουλίνα τις κάναμε. Μέχρι και πωλητή κομπολογιών μάς σύστησε...

Είχαν μάθει όλοι πόσο large είμαστε, πλακώσανε και οι «μη κυβερνητικές οργανώσεις». Πόσο γρήγορα επικοινωνούν μεταξύ τους οι κηφήνες και κάνουν ο ένας στον άλλον πάσα, είναι απερίγραπτο. Τώρα, αν ήταν όλες υπαρκτές, αυτό είναι ένα άλλο θέμα...

Μέσα σ' όλη αυτή την έντονη, απαιτητική και θριαμβευτική πορεία της εταιρείας, ήταν πολύ σημαντική η χορηγία-διαφήμισή μας στην ποδοσφαιρική ομάδα. Πέρα από

την εμπορική της σημασία, η προετοιμασία πριν από κάθε αγώνα ήταν μια ευχάριστη φιέστα. Είναι αλήθεια αυτό που λέγεται ότι και πρωθυπουργό βγάζει η ομάδα! (Ας μη με συνεπαίρνει το πατριωτικό, λόγω πειραιώτικης καταγωγής). Με το τέλος των Ολυμπιακών Αγώνων, άλλαξε το πολιτικό σκηνικό, όπως λέμε άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα του αλλιώς. Φύγανε εκατομμυριούχοι οι προηγούμενοι, με πρώτο μάγκα τον Λαλάκη, και ήρθαν τα άλλα πεινασμένα, αδηφάγα λεβεντόπαιδα να μας σώσουν...

Όπως σας είπα, ο Σταματάκος, που το 'παιζε σε διπλό ταμπλό και γνώριζε εκ των προτέρων το μελλοντικό σκηνικό, τάισε μέχρι σκασμού τον καθηγητή κ. Αθώο. Αυτός την έβγαλε καθαρή, ούτε που ακούστηκε το όνομά του. Μάλιστα, σε ένα παραλήρημα ψεύδους και κατάφορης υποτίμησης του ελληνικού λαού, είπε πως... τον ζει η γυναίκα του. Άλλο τοιμπούρι μας αυτός...

Όπως προανέφερα, ο Σταματάκος είχε όλους του μαϊντανούς στα όπα όπα. Φρόντιζε να τους εξοπλίζουμε πάντα με τον ανθό της τεχνολογίας! Μάλιστα, είχα παραγγείλει καμιά δεκαριά τηλεοράσεις, από τις μεγαλύτερες, και κατά καιρούς, πάντα με απαίτησή τους, τους εξοπλίζαμε. Θυμάμαι μια φορά, σε κάποιο τέτοιο δρομολόγιο προς το σπίτι του Μακεδονάκη, δεν πρόλαβε να φτάσει το εμπόρευμα και έσκασε βόμβα στο σπίτι του. Τι πλάκα κι αυτή που πάθανε τόσο ο Σταματάκος που μετέφερε το εμπόρευμα, όσο και ο Μακεδονάκης - ξέρετε, ο στενός φίλος της Δρακουλίνας.

Η δρακουλο-οικογένεια ασταμάτητα μέσα στα πόδια μας. Μάλιστα, το 2005, η Δρακουλίνα ζήτησε από τον Σταματάκο να την προμοτάρει στον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου της μητρικής εταιρείας. Τι θέλουν αυτοί πια, να κυβερνήσουν την ανθρωπότητα; Τόσο σπουδαίοι αισθάνονται; Βαρμπίρ αυτής της χώρας είναι, που γεννάνε και σπουδάζουν παιδιά, για να συνεχίσουν την αφαίμαξη του τόπου. Νομίζουν ότι είναι τίποτα καλύτερο, τίποτα εκλεκτό;...

Μέσα σ' εκείνη τη χρονιά έληξε το συμβόλαιο του οικονομικού διευθυντή, τον οποίο διαδέχθηκε ο 45χρονος -τότε- κ. Friedl. Το «τότε» πάει και στο «45» και στο «κύριος». Η πρώτη εικόνα έδειχνε ότι επρόκειτο για έναν ευγενή κύριο - άλλωστε, έτσι συμπεριφέρεται κάποιος μέχρι να δει πού βρίσκεται, να εγκλιματιστεί. Ο Σταματάκος τοποθέτησε γραμματέα του τη Helge (θυμάστε, φίλη της οικογένειάς του), για να τον προσεγγίσει και γλυκά να τον εποπτεύει... Σύντομα, όμως, δημιουργήθηκε μεταξύ Σταματάκου και Friedl μια καλή σχέση συνεργασίας. Όπως είπαμε, ο Σταματάκος είχε τον τρόπο του: εξαγόραζε, βούλωνε στόματα και γενικά ήταν άπαιχτος στο να δικτυώνεται. Είχε αυτό το μανιάτικο λάδι που και σε ποιον δεν αρέσει...

Ο Friedl εντάχθηκε πολύ γρήγορα, κατέβαλε τον φόρο υποτέλειας - γιατί όχι άλλωστε; Τις διακοπές του έκανε, τα φράγκα του έβγαζε και γενικά πέρναγε σαν βασιλιάς στη χώρα μας, τη στιγμή που στη δική του ούτε περίπτερο δεν θα του δίνανε. Ανάμεσά τους δημιουργήθηκε καλή σχέση σε όλα τα ζητήματα, ακόμη και στα πιο επίμαχα - κολεγιά, όπως θα 'λεγα αλλιώς. Έτσι, λοιπόν, νοίκιασε το σπίτι του υπουργού κ. Τερζή, με τον οποίο ο Σταματάκος είχε ιδιαίτερα φιλική σχέση και παρόμοια ανέπτυξε και ο Friedl. Ένα άλλο, επίσης χρυσοπληρωμένο παιδί ήταν ο ξάδελφος του χοντρού, ο Διαμαντίου, που ήταν στο υπουργείο Καρουζέλ. Τι παρωδία κι αυτή! Ήταν, υποτίθεται, φίλοι με τον Σταματάκο, αλλά αργότερα, στην προσπάθειά του να διαψεύσει ταξίδια κ.λπ., έφτιαξε εισιτήριο-μούφα, με την κλασική αντίδραση του θιγμένου...

Φίλοι ήταν, όντως, αλλά με αντίθετη φορά απ' ό,τι συνήθως ερμηνεύεται η φιλία. Ο ένας προσέγγισε τον άλλον μετά την επαγγελματική σύμπνοια και κατανόηση. Μετά, ακολούθησαν οι υποτιθέμενες φιλικές σχέσεις των ίδιων και των παιδιών τους, τη στιγμή που είχαν κοινό παρονομαστή την αποπομπή τους από τις γυναίκες τους.

Η Δρακουλίνα σταθερά στο προσκήνιο, μια γιατί πάντρευε την κόρη της, μια γιατί άνοιγε πολιτικό γραφείο. Μου ανέθεσε για άλλη μια φορά να μη λείψει τίποτα στο υπό ίδρυση γραφείο της. Εμένα, φυσικά, δεν μου έπεφτε λόγος και δεν είχα κανένα πρόβλημα για ό,τι προϊόν ήταν διαθέσιμο. Το μοναδικό ζήτημα ήταν ότι χρειαζόμουν να προμηθευτώ υλικά από το εμπόριο, για τα οποία έπρεπε να μου δώσει ρευστό ο Σταματάκος, αλλά δεν ήταν εύκολο ούτε να συναντηθώ μαζί του για να τα ζητήσω... Συνεχώς λιγόστευε ο χρόνος συνεργασίας μας, με αποτέλεσμα να πρέπει να παίρνω αποφάσεις που είχαν ρίσκο. Αξίωνε να τον απασχολώ ελάχιστο χρόνο και να τον ενημερώνω τις περισσότερες φορές με γραπτό μήνυμα για το τι συμβαίνει σ' αυτόν τον κολοσσό! Μπορείτε να φανταστείτε το report του ομίλου σε SMS, το οποίο άλλοτε διάβαζε και άλλοτε όχι;...

Μια επίσης σταθερή αξία ήταν ο δικηγόρος Γρηγορίου, μέσω του οποίου έγιναν μεγάλες εξυπηρετήσεις...

Στις φιλανθρωπικές μας χορηγίες συμπεριλαμβάνεται και αυτή που μας ζήτησε η πριγκίπισσα Ελένη. Μου την έκανε πάσα, όπως και οποιονδήποτε συναντούσε στον δρόμο και ζητούσε έστω και μια φριτζά... Η πριγκίπισσα -που εγώ αλλιώς τις φανταζόμουν τις πριγκίπισσες, πιο λεπτεπίλεπτα πλάσματα, όχι 120 κιλά (κακές...)- μου έπρηξε τα συκώτια, όπως κάθε high προσωπικότητα όταν ψωνίζει τσάμπα...

Ανάμεσα στα... λουλούδια που συναναστρεφόταν ο Σταματάκος ήταν και ο Πατρικίου, που ήταν διευθυντής στο γραφείο του Ακεμπόνο, που με το έτσι θέλω τον βάλανε στον θρόνο. Κι αυτός, από τις πιέσεις που δεχόταν, το 'χε ρίξει στις πίτσες. Οι κακές γλώσσες λένε πως ο Σταματάκος συναντιόταν με τον Ακεμπόνο στο Four Seasons. Και ο Πατρικίου δεν έχει ακούσει τίποτα για το έγκλημα... Εγώ τους είχα κανονίσει άπειρες συναντήσεις - μάλιστα, ο Πατρικίου ήταν βασιλικότερος του βασιλέως. Τώρα ψάχνει ο κατημένος να βρει χρήματα για να ζήσει...

Η ίδια πετυχημένη πορεία συνεχίστηκε και το 2006. Ο Σταματάκος έπινε νερό στο όνομα του Δράκουλα. Μάλιστα, την άνοιξη του ίδιου χρόνου μού ανέθεσε να φροντίσω μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια ενός ταξιδιού του Δράκουλα στο εξωτερικό, μαζί με ολόκληρη κουστωδιά: λιμουζίνες, ασφάλεια, ξενοδοχεία και όλα τα σχετικά. Περιττό να αναφέρω ότι δεν βάζανε ούτε μια δραχμή οι ίδιοι. Από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω... Πώς να μην την ψωνίζουν, όταν το ίδιο το σύστημα τους προσκυνά;...

Είχαν, μάλιστα, γνωριστεί με τον Heine, μέλος του κεντρικού διοικητικού συμβουλίου - παλιοί δεσμοί... Μέσα στα πλαίσια της αβροφροσύνης, δέχθηκε πρόσκληση και ο Heine από τον Δράκουλα, για να επισκεφθεί και αυτός με τη σειρά του τη γενέτειρα του τελευταίου. Άλλη πομπή οργανώθηκε εδώ... Άλλες χιλιάδες ευρώ...

Όπως αναμενόταν, ο Σταματάκος ξέφυγε από έπαρση... Δικαιολογημένα και αδικαιολόγητα. Δικαιολογημένα, γιατί εκτινάχθηκε οικονομικά και κοινωνικά και ανέβηκε κατακόρυφα και, αδικαιολόγητα, διότι αρχικά έδειχνε άνθρωπος με αυτοέλεγχο. Ο απότομος μυθικός πλούτος είναι πράγματι ισχυρή δοκιμασία χαρακτήρα. Όπως κι αν έχει, όμως, αναμφισβήτητα τον χαλάνε. Τώρα, θα μου πείτε, άβυσσος... Σωστά.

Μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια, ο Σταματάκος έκανε τακτικά εμπορικά ταξίδια προς Νίκαια, Ζυρίχη, Γενεύη...

Στα μέσα του 2006, ξέσπασε σκάνδαλο διαφθοράς σε παγκόσμιο επίπεδο και αποφάσισαν οι μέτοχοι να πραγματοποιήσουν εσωτερικό έλεγχο. Τότε άρχισε να χάνει και την ψυχραιμία του ο Σταματάκος. Αυτός δεν παιζόταν τον καλό καιρό, φανταστείτε τότε τι έγινε. Προσπαθούσε να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του, από νομική άποψη, περισσότερο για κωλυσιεργία. Τα συμβούλια με κορυφαίους νομικούς του ελλαδικού χώρου διαδέχονταν το ένα το άλλο. Η αγωνία του ήταν προφανής.

Μάλιστα, προκάλεσε την παραίτηση του Πρόδρομου για

να τον έχει έξω από την εταιρεία και να μπορεί να του ρίχνει λάσπη. Μαέστρος στον γκεμπελισμό και σε κάθε είδους ραδιουργία... Τι συνέβαινε και τον είχε πιάσει τέτοιος πανικός, τη στιγμή, μάλιστα, που ήταν το αγαπημένο παιδί των μετόχων; Γιατί τέτοια μεταστροφή; Η μόνη λογική ερμηνεία ήταν ότι, μάλλον, τους είχε βγάλει έξω από τα ρούχα τους για έναν και μοναδικό λόγο. Πρέπει να προέκυψαν διαφορές που ξεπέρασαν το όριο των ανοχών των μετόχων. Ενδιάμεσα, με την αποπομπή του Πρόδρομου, κέρδιζε και χρόνο.

Όλο τον Τύπο τον είχε με το μέρος του, μιας και ελάχιστοι δημοσιογράφοι είχαν μείνει ατάιστοι. Οι μέτοχοι είχαν ορίσει και ημερομηνία συνέντευξης μαζί του - τι συνέντευξη, για ανάκριση-στρίμωγμα μιλάμε.

Όπως προανέφερα, από τη στιγμή εκείνη και μετά, η μόνη του απασχόληση ήταν η επιστράτευση όλων των δικηγόρων, των επωνύμων κυρίως, για την προετοιμασία αντιμετώπισης των μετόχων. Στο πλευρό του στάθηκε ο καθηγητής κ. Σταύρου, ο οποίος, όταν είδε ότι τα πράγματα έσφιγγαν γύρω από τον λαιμό του Σταματάκου, την έκανε στριφογυριστή... Ξέρουμε πώς είναι αυτές οι φιλίες. Έχουν στρίψει πριν απομακρυνθείς από τον θρόνο.

Μπαίνοντας στο 2007, είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Τα συμβούλια με τον δικηγορικό ανθό συνεχίζονταν απανωτά, μέσα σε έκρυθμο κλίμα. Ο Σταματάκος είχε χάσει την ψυχραιμία του και η συμπεριφορά του ήταν απαίσια. Ξεπέρασε τα όριά μου κάποια στιγμή και πήρα τα πράγματά μου στη μέση της δουλειάς και σηκώθηκα κι έφυγα. Έβαλε λιπούς και δεμένους μετά για να με βρει.

Έπρεπε να είχα φύγει νωρίτερα, όταν η όλη υπόθεση ήταν στην ακμή της. Κακώς είχα υπερεκτιμήσει τη θέση. Δεν λέω, πολύ σημαντική, αλλά ήμουν κι εγώ πολύ σημαντική και κυριολεκτικά θαμμένη για να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα του Σταματάκου. Εμπόδισε κάθε ευκαιρία που μου παρουσιαζόταν, με σκοπό να με χρησιμοποιεί ο ίδιος.

Έπρεπε να 'χα αποχωρήσει καιρό πριν, κυρίως γιατί έβλεπα από κοντά την κακή ποιότητα του χαρακτήρα του.

Την άνοιξη του 2007 πήραμε μια εξίσου σημαντική παραγγελία από το υπουργείο Διαπόμπευσης Πολιτών. Κλασικά, ο Σταματάκος έπρεπε να συνεχίσει τη δουλειά του...

Ήταν, όμως, ιδιαίτερα πιεσμένος τόσο για την έρευνα που ξεκινούσε, όσο και διότι -προφανώς- είχε κάνει ιδία χρήση. Θα ξαναζούσαμε αυτές τις αξέχαστες στιγμές που ζήσαμε με το διαζυγίο του... Ήταν που ήταν, απόγινε ανυπόφορος.

Έκανε συμβούλια επί συμβουλίων με τον Friedl, για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Επειδή έβλεπε ότι το άστρο του θα έσβηνε, ενδυνάμωσε την προσωπική του προβολή όσο περισσότερο γινόταν, για να ελαχιστοποιήσει τον απόηχο της πτώσης. Συνεννοήθηκε με τους γνωστούς μαϊντανούς και οργανώσαμε ειδική εκδήλωση, όπου τιμήθηκε ιδιαίτερα, ενώ μεθόδευσε τη μέγιστη προβολή του θέματος μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Σε μένα ανέθεσε να «τρέξω» με ταχύτητα φωτός την εκλογή του ως προέδρου του Επιμελητηρίου - αποστολή η οποία επιτεύχθηκε.

Εν τω μεταξύ, είχαν αρχίσει να πηγαινοέρχονται οι εντεταλμένοι ερευνητές των μετόχων και ο Σταματάκος προσπαθούσε να κάνει όλο και πιο δύσκολο το έργο τους.

Ανεξάρτητα απ' όλα αυτά, οι Δράκουλες το βιολί τους... Σε μένα -κλασικά- έπεσε ο κλήρος να τακτοποιήσω απ' όλες τις απόψεις το νέο γραφείο της Δρακουλίνας, καθώς επίσης και το νέο γραφείο του αδελφού της, Μανώλη - ξέρετε, αυτό το παιδί-αστέρι... PCs, τηλεφωνικά κέντρα, οθόνες, ασύρματα, τι να σας λέω... Και αυτά καθημερινά να αλλάζουν ή να αυξάνουν. Όπως είπαμε, δεν χρειαζόταν μόνο εξοπλισμό που διαθέταμε, αλλά και από εξωτερικούς προμηθευτές. Περιττό να σας πω ότι όλο τον εξοπλισμό τον πλήρωνε ο Σταματάκος... Το φθινόπωρο του 2007 και αφού είχαν ολοκληρωθεί όλες οι εργασίες-νταβατζιλίκι

των Δράκων, οι προμηθευτές πίεζαν ασφυκτικά να πληρωθούν. Το ποσό που είχε μαζευτεί ήταν σημαντικό, αλλά ο Σταματάκος πιεζόταν από τα γεγονότα να σταματήσει την ίδια τακτική και το πρόβλημα έσφιγγε τον δικό μου λαιμό, διότι λόγω της θέσης μου οι προμηθευτές έρχονταν πρώτα σε μένα.

Είχαν μαζευτεί ανεξόφλητες πληρωμές επταψήφιου μεγέθους και αντιλαμβανόμουν ότι ο Σταματάκος ήταν χαμένος μέσα στο έντονο πρόβλημά του. Είχα φτάσει να με απειλούν προσωπικά οι προμηθευτές... Το να πληρώσουν οι Δράκουλες ήταν τρομερά αστείο, παρά τα όσα προσποιήθηκαν μετά περί θιγμένων αξιοπρεπειών και άλλες τέτοιες μπουρδες, που νομίζουν ότι τις χάβει ο κοσμάκης. Αφού ο Σταματάκος τούς είχε τόσο σε υπόληψη, γιατί δεν έβαζε ο τσιφούτης το χέρι στη δική του τσέπη; Ήθελε να τα πάρει πάλι από τη μαρτυρική Σωτηρίου Α.Ε.;

Σκεφτόμουν, λοιπόν, ότι έπρεπε πάση θυσία να του πάρω υπογραφές. Για να μη σας τα πολυλογώ, τον έπεισα, πήγα στο café του Four Seasons και του πήρα τις υπογραφές. Ήταν και οι τελευταίες...

Είχαν πλησιάσει Χριστούγεννα και ακούστε μηχανορραφίες. Συνήθως, προ των εορτών, στέλναμε πραγματικά επίλεκτα δώρα, φυσικά εκ μέρους του, σε όλο τον πολιτικο-επιχειρηματικο-κοινωνικό κύκλο. Μέχρι να τα δει, να συμφωνήσει, να εγκρίνει, συνήθως μας έπληρζε τα συκώτια ο ψυχοβγάλτης και φτάναμε να διώχνουμε την τεράστια σε ποσότητα (αλλά και ποιότητα) παραγγελία μας στις 20-21 Δεκεμβρίου κάθε χρόνου. Το 2007 έδωσε εντολή να φύγουν όλα στις 10 Δεκεμβρίου. Τον πίεζαν οι μέτοχοι να παραιτηθεί και ήθελε να επωφεληθεί από το κύρος της θέσης του ακόμη και το τελευταίο δευτερόλεπτο. Εδώ που τα λέμε, για τον εαυτό του καλά έκανε.

Αυτό που με ενοχλεί με όλους αυτούς τους νοσηρούς εγωιστές είναι ότι θέλουν να επιβεβαιώνεται το χάος μετά την απουσία τους. Καμία προστασία του χώρου που τους ανέδειξε. Μετά

από αυτούς, το χάος... Τους δικαιώνει, όμως, το σύστημα. Και ο συγκεκριμένος είχε και ταλέντο, οι άλλοι, οι φελλοί, που είναι εντελώς κούφιοι; Τον... αποχώρησαν, λοιπόν, και μάλιστα πολύ απαξιωτικά. Βούιξε ο τόπος και άρχισε για μένα η τραγική τριετής διαδρομή.

Για τις πληρωμές μακάριζα την τύχη μου, γιατί, όπως αντιλαμβάνεστε, ο επόμενος -κάτω από το βάρος των γεγονότων- δεν θα υπέγραφε επ' ουδενί τέτοιες δαπάνες... Είχαμε φτάσει να έχω εγώ αγωνία αν θα πληρωθούν οι προμηθευτές... Παρανοϊκές καταστάσεις.

Εφόσον τον απέπεμψαν με τέτοιον τρόπο, ήταν απαγορευτική κάθε επικοινωνία μαζί του. Ο Σταματάκος συνέχιζε να με καλεί και να διατυπώνει απόψεις για την εταιρεία, θαρρείς και δεν είχε συμβεί τίποτα, γιατί δεν είχε να ζημιωθεί ο ίδιος από κάτι. Είχε χλιοβολευτεί μέχρι πέμπτης γενεάς και δεν είχε κανένα πρόβλημα να θυσιαστεί οποιοσδήποτε άλλος μπροστά στη διατήρηση του κύρους του.

Εγώ βρέθηκα με την πλάτη στον τοίχο, γιατί είχαν αρχίσει οι προειδοποιήσεις-απειλές από τους μετόχους ότι θα κάνουν σκληρή εκκαθάριση κι εγώ είχα υπάρξει στενή συνεργάτης του εκδιωχθέντος... Και οι δύο δρόμοι που υπήρχαν ήταν ήσαν οδυνηροί: αν παρέμενα στην εταιρεία, θα είχα να υποστώ αναρίθμητες τλαιπωρίες, αν παραιτούμουν, θα κινούσα υποψίες.

Ο Σταματάκος έκανε τα πάντα, προκειμένου να με πείσει να παραιτηθώ. Τηλέφωνα, συναντήσεις, μιλούσε για ηθικούς δεσμούς και πολλά άλλα παραμύθια... Σηκώθηκε, μάλιστα, ο «Καίσαρας» και ήρθε έξω από το σπίτι μου, ποντάροντας στη συναισθηματική ευαισθησία που θα μου δημιουργούσαν τα 20 χρόνια συνεργασίας μας.

Ήμουν απελπιστικά προβληματισμένη, αλλά με καμία δύναμη δεν θα αποφάσιζα να τον ακολουθήσω στον γκρεμό, να θυσιάσω τη δική μου οικογένεια, για να ευημερεί ακόμη περισσότερο η δική του. Πόσο υποτιμούν την αντίληψη των άλλων κάτι τέτοιοι τύποι...

Μου υπέδειξε τότε να χρησιμοποιήσω τον καθηγητή κ. Σταύρου, ο οποίος ήταν δικός του δικηγόρος, ούτως ώστε -προσέξτε- να με συμβουλευεί σύμφωνα με το συμφέρον του Σταματάκου. Μάλιστα, σε μια συνάντησή μου με τον Σταύρου, με σκοπό να βολιδοσκοπήσω διαθέσεις, αντιλήφθηκα έμμεσο ανώνυμο σχόλιό του περί κακοήθειας του πελάτη του...

Η μεγάλη μου ατυχία ήταν ότι ορίσθηκε προσωρινός αντικαταστάτης του Σταματάκου ο Friedl. Αυτός συνέχισε να έχει καλές σχέσεις με τον Σταματάκο και, με τη γραμματέα του, Helge, έπαιρναν οδηγίες από τον Σταματάκο για ανελήτο πόλεμο-τιμωρία εναντίον μου. Σε αντίθεση με όλους τους συναδέλφους, από τους οποίους απολάμβανα εκτίμηση, άρχισε η προσβλητική και μειωτική μεταχείριση προς το πρόσωπό μου. Του σπιλ να ετοιμάσω καφέδες, ποια νομίζω ότι είμαι και πολλά άλλα...

Με τον Friedl δεν είχα μόνο εγώ πρόβλημα, αλλά και όλοι οι συνεργάτες, που δεινοπάθησαν μέχρι να φύγει από την Ελλάδα. Μιλάμε για ένα γλοιώδες άτομο, με φοβερή εμπάθεια. Διαθέτει ένα δήθεν ευγενικό προσωπείο, αλλά είναι διπρόσωπος, ένα ανδρείκελο. Βέβαια, στις καθημερινές επιθέσεις που μου έκανε, για να πλήξει το νευρικό μου σύστημα, δεν καθόμουν άπραγη.

Μερικά επαγγελματικά ζευγάρια ταιριάζουν τόσο πολύ όσο και τα ζευγάρια ζωής. Ήταν ίδιοι στη φτήνια και στη μικροπρέπεια... Συζητούσαν ο Friedl με τη Helge κρυφά από εμένα, γιατί δήθεν διαχειρίζονταν θέματα της Διεύθυνσης και εγώ ήμουν αμφιβόλου εμπιστοσύνης... Για περίπου ένα εξάμηνο δεν μου ανατέθηκε απολύτως τίποτα, με είχαν «στο ψυγείο». Ο Σταματάκος τούς είχε υποδείξει να με εξοντώσουν, ώστε να με ωθήσουν σε παραίτηση, διότι δεν τον συνέφερε να διευκολύνω την έρευνα με τις γνώσεις και την εμπειρία που διέθετα. Είχε και είχαν τους λόγους τους...

Το πρόβλημά τους δεν ήταν η εσωτερική έρευνα, αλλά η

κρατική. Κάποια στιγμή, η κατάσταση είχε παραγίνει και ζήτησα να μιλήσω με τους μετόχους, για να τους εξηγήσω τι υφίσταμαι. Τι ήταν να το πληροφορηθεί το ανδρείκελο!.. Με κάλεσε στο γραφείο του και, ούτε λίγο ούτε πολύ, με απείλησε ότι, αν επαναλάβω κάτι τέτοιο, θα μου στοιχίσει τη ζωή μου. Τότε κατάλαβα πώς γίνεται κανείς φονιάς! Με έπιασε το πειραιώτικο και του ανταπάντησα: «Εγώ δεν φοβήθηκα τον Σταματάκο και θα φοβηθώ εσένα; Δεν πας καλά!». Του πέταξα και την πόρτα στα μούτρα και έφυγα. Ενημέρωσα πάλι τους μετόχους, αλλά η ενημέρωση από το ένα αφτί τούς μπήκε και από το άλλο τους βγήκε. Συνειδητοποίησα ότι όλα ήταν ένα προσχηματικό θέατρο. Σκεφτόμουν να κάνω υπομονή μέχρι να λήξει η θητεία του ανδρείκελου και να έρθει ο επόμενος διευθύνων, με τον οποίο θα ξεκαθάριζε το τοπίο, έτσι ή αλλιώς. Κάποια στιγμή μέσα στον Δεκέμβριο του 2008, ενημερώθηκαν ο συναδελφικός κόσμος και τα ΜΜΕ ότι επελέγη ο νέος διευθύνων και ότι από τον Γενάρη του 2009 θα αναλάμβανε. Με υποχρέωσε το ανδρείκελο, ο Friedl, να πάρω άδεια, ούτως ώστε να παρουσιάσει κατά την απουσία μου τη Helge ως συνεργάτιδα του διευθύνοντος και να αποσιωπήσει την ύπαρξή μου. Στους χώρους του γραφείου μου -στη Διεύθυνση- με οδηγία του Σταματάκου υπήρχε ολόκληρη αποθήκη με πανάκριβα δώρα, τα οποία διοχετεύονταν καθ' υπόδειξη του Σταματάκου. Πληροφορήθηκα και φυσικά διαπίστωσα και η ίδια με την επιστροφή μου από την υποχρεωτική άδεια ότι έγινε πλιάτσικο! Όταν επέστρεψα, δεν βρήκα απολύτως τίποτα. Ήταν όμοιοι και στη γυφτιά! Η συγκεκριμένη δεν διέθετε το ποιοτικό προφίλ που απαιτούσε η θέση - μάλλον σε φούρνο θα ταίριαζε καλύτερα... Πολλές στιγμές υπέφερα από αυτή τη φριχτή συνύπαρξή μας, αλλά μία από τις χειρότερες στιγμές ήταν όταν ζέσταινε το τάπερ με τη φασολάδα και την έτρωγε πάνω στο γραφείο... Το χαμηλό τους επίπεδο με ενοχλούσε, βέβαια

λιγότερο από τη χολή που έρρεε μέσα στις φλέβες τους. Οι θέσεις αυτές πρέπει να καλύπτονται από την ελίτ της εταιρείας και να αντιπροσωπεύουν την καλύτερή της εικόνα. Αυτός ο Σταματάκος την μούτζωσε την εταιρεία με τη φυγή του;... Αν έβλεπε αυτή την κατάντια, αυτόν τον ξεπεσμό, με τα λουλουδάκια, τις γλάστρες, τους Αγιοβασίληδες, τα λαμπάκια κ.λπ. κ.λπ. να διακοσμούν τον χώρο υποδοχής της Διεύθυνσης, με το προσωπικό γούστο της μούσας του Fernando Botero, θα του έφευγε το μούσι! Τέτοια παρακμή σ' αυτόν τον κολοσσό;

Πρέπει να σας ομολογήσω ότι μέσα μου ξύπνησε η ζήλια. Ιδίως για τα μοντελάκια που φορούσε και με κόμπλαραν ανεπανόρθωτα. Παρακολουθούσε τα τελευταία ντεφιλέ μόδας και ντυνόταν.

Ας αλλάξουμε ύφος... Για να παραμείνω στην εταιρεία έπρεπε, όπως ήταν φυσιολογικό, να συνεργαστώ με τους εκπροσώπους της. Δεν ήταν δυνατόν να πληρώνομαι από την εταιρεία χωρίς να έχω αντικείμενο απασχόλησης. Έλα, όμως, που ο Σταματάκος και οι φίλοι του ήθελαν να μου βουλώσουν το στόμα...

Δέχτηκα να συμμετάσχω σε συζήτηση με τους εκπροσώπους της εταιρείας, προκειμένου να συμφωνήσω να συνεργαστώ, κάτι που επίσης δεν διάλεξα. Όλα όμως όσα ακολούθησαν την απομάκρυνση του Σταματάκου ήταν απολύτως αναμενόμενα. Ήταν ένα πικρό ποτήρι που ήμουν υποχρεωμένη να πιω, λες και με είχαν διορίσει συνδιοίκηση ή -στη χειρότερη- λες και έψαχναν κάτι... Σε δουλειά να βρισκόμαστε. (Δεν είναι φυσικά τόσο απλά τα πράγματα, αλλά λέω να προσπεράσω τα επικίνδυνα σημεία...).

Μπορεί, λοιπόν, οι μέτοχοι να αποκεφάλισαν τον Σταματάκο, αλλά απέμειναν μέσα στην εταιρεία τα φιλαράκια του. Το γεγονός με αφορούσε στον βαθμό που μέσα από αυτούς μεθοδευόταν ο αμείλικτος πόλεμος εναντίον μου. Βλέπετε τι παθαίνουν όσοι αντιστέκονται στο σύστημα; Δεν κατάλαβα γιατί θα έπρεπε να ταυτίσω τη μοίρα μου

με αυτή του Σταματάκου. Της γούνας μου μανίκι ήταν ή ήμουν γυναίκα του; Δεν κατάλαβα!

Μέσα σ' όλο αυτό το περιβάλλον, που άλλα διατείνονταν ότι επιδιώκουν και άλλα μεθόδευαν, ήρθε νέος υπεύθυνος κατά της διαφθοράς, το νέο στέλεχος, ο κ. Στρατέλης. Επρόκειτο για κύριο, ο οποίος είχε ενημερωθεί με πολύ θετικά σχόλια για μένα και ξεκινήσαμε συνεργασία. Από τότε άρχισα να αναπνέω. Κατά τη συνεργασία μας, επιβεβαίωσε όσα είχε πληροφορηθεί. Ο Friedl χρησιμοποίησε την ευκαιρία να με μετακινήσει προς τον Στρατέλη.

Στα μέσα στο 2008, φούντωσε το θέμα στη Δικαιοσύνη και στα ΜΜΕ και άρχισαν οι αμέτρητες κλήσεις. Κατά τις συζητήσεις που γίνονταν ανεπίσημα, προ των γραπτών καταθέσεων, έμεινε στα αφτιά το αμίμητο σχόλιο «βρε τους κερατάδες!..».

Υπήρξαν φορές που με καλούσαν ταυτόχρονα 2-3 κρατικές Αρχές για μαρτυρική κατάθεση. Παράλληλα, με καλούσαν από τη φορολογική υπηρεσία ο ένας ή ο άλλος ανακριτής επειδή η υπόθεση, λόγω του όγκου της, ήταν μοιρασμένη σε τομείς, σε 3-4 ανακριτές. Τη σχετική διαδικασία την παίζω στα δάχτυλα πλέον. Αμέτρητες ώρες... Άκουσα μέχρι και ότι απέχω λίγα μέτρα από τη φυλακή. Κάποια στιγμή ομολόγησα σε δημοσιογράφους ότι όντως «εγώ τον σκότωσα», που λέει κι ο Πανούσης. Εκεί κατέληξε το θέμα.

Όλοι οι ενεχόμενοι κάνανε βόλτες, πίνανε τα καφεδάκια τους και εγώ πηγαينوερχόμουν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ιεραρχίας της Δικαιοσύνης.

Με παρέλαβαν τα ΜΜΕ και με χτυπούσαν αλύπητα για μήνες. Εφημερίδες, τηλεοράσεις, ραδιοσταθμοί. Τι χούντα κι αυτή, να μπορεί να λέει κάθε ανεγκέφαλος ό,τι σχετοσύνη τού κατέβει και να έχει ασυλία... Είχα αποφασίσει ότι δεν θα δώσω τροφή σ' αυτό το σινάφι. Δεν ενδιαφέρονται αν πίσω σου υπάρχει οικογένεια, αν διασύρουν την υπόληψή σου, τι αντίκτυπο έχει στην υγεία σου. Σκέτοι σαρκοφάγοι...

Έρχεται η πολυπόθητη ώρα και αφικνείται στην εταιρεία ο επίσημος αντικαταστάτης του Σταματάκου. Κάναμε τη γνωριμία μας και αμέσως αντιλήφθηκε την έκρυθμη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν. Σε συνάντηση που επεδίωξε, του εξήγησα ακριβώς τι συνέβαινε. Φυσικά, ο άνθρωπος -ευγενής, πρέπει να πω- είχε την αποστολή του και τόσο αυτός όσο και ο Στρατέλης (και οποιοσδήποτε άλλος, στο κάτω κάτω) σε υπερασπίζεται, εφόσον αυτό δεν συγκρούεται με τα συμφέροντά του.

Από άποψη χημείας, όμως, δεν ευδοκίμησε η σχέση. Λόγω χαρακτήρα, δημιουργώ ακραίες σχέσεις, ή απόλυτης συμπάθειας ή μίσους. Στους κομπλεξικούς, όμως, ποτέ δεν είχα τύχη! Είμαι ο τύπος του επαγγελματία που εμπνέω φόβο και καλά κάνω! Δεν είχα ποτέ ανάγκη, λόγω του προφίλ μου, να παρακαλέσω κανέναν μαϊντανό και μάλιστα φιλοκομμένο.

Αντιλήφθηκα ότι, παρά τις ευγενείς δηλώσεις του, ο στόχος του ήταν να απομακρυνθώ από τον χώρο. Του ήρθε βολικό που με επέλεξε για συνεργάτη του ο Στρατέλης. Ήθελε να κάνει, λέει, εκκαθάριση από το διεφθαρμένο παρελθόν. Με το δίκιο του, γιατί προερχόταν από εξαγνισμένο περιβάλλον...

Εκτός από τα εσωτερικά, δεχόμουν, από τα μέσα του χρόνου, ανελέητα χτυπήματα και από τον Τύπο. Ότι έκανα καυτές καταθέσεις, ότι είμαι μάρτυρας-κλειδί, άλλος να λέει ότι πρέπει να τεθώ προ των ποινικών μου ευθυνών για την κραυγαλέα σιωπή μου, άλλος ότι κάνω ελιγμούς, ότι είμαι βαθύ λαρύγγι, σφίγγα, τσαρίνα κ.λπ. Και αυτή η ιστορία συνεχίζεται μέχρι περίπου στις μέρες μας. Αποπροσανατολισμός, καταλαβαίνετε...

Όλα αυτά, αρχής γενομένης από τον εταιρικό χώρο, μου προξένησαν προβλήματα υγείας, φοβίες, αϋπνίες κ.ά. Δεν αισθανόμουν -και συνεχίζω να μην αισθάνομαι- ασφαλής ούτε μέσα στο σπίτι μου. Ο πόλεμος νεύρων από τον Friedl και τη Helge έβλαψε σημαντικά το νευρικό μου

σύστημα και όχι μόνο. Διότι όλη αυτή η πίεση εξωτερικευόταν μέσω σωματικών προβλημάτων - πυρετός, έλκος και πολλά άλλα.

Ξαφνικά έμεινα αβοήθητη και χρειάστηκα ιατρική φροντίδα. Μπορείτε να φανταστείτε τις ώρες αγωνίας και την απελπισία που σου προκαλεί το γεγονός να καταδιώκεσαι ξαφνικά από γνωστούς κι αγνώστους.

Στην ίδια τη γενέτειρά μου, μεσημέρι Σαββάτου, μου επετέθη άτομο, κατ' αρχάς φραστικά και μετά σωματικά, χαρακτηρίζοντάς με, ούτε λίγο ούτε πολύ, «συνεργάτιδα εχθρών της χώρας μας». Ζω μια ιδιότυπη φυλακή, διότι μετά τη δημοσιοποίηση της υπόθεσης απομακρύνθηκαν όλοι οι δήθεν φίλοι μου. Τότε ξεχώρισα πραγματικά τους ελάχιστους πραγματικούς φίλους.

Ξέρετε τι σημαίνει να μην μπορείς να ανοίξεις την πόρτα του σπιτιού σου αυθόρμητα, να κάνεις την πιο συνηθισμένη δουλειά; Ξέρετε τι είναι να αισθάνεσαι όπλο στραμμένο επάνω σου από το απέναντι κτίριο;...

Το ίδιο διάστημα, βρήκα το αυτοκίνητό μου με σκισμένα λάστιχα και δεχόμεν απειλητικά τηλεφωνήματα. Είναι φοβερό να ακούω, μέσα από τη γραμμή του τηλεφώνου, για τον θάνατό μου που έρχεται... Είναι φριχτό να ακούς ανατριχιαστικές απειλές. Έχω καταλήξει να χτυπάει το τηλέφωνό μου και να τρέμουν τα χέρια μου.

Όλα τορπιλίζουν το νευρικό μου σύστημα αλλά με πεισμώνουν να μην τους δώσω τη χαρά να με εξοντώσουν. Γιατί, πιστέψτε με, όλο αυτό είναι πολύ ψυχοφθόρο!

Λόγω του επικείμενου ερχομού του προέδρου του νέου διοικητικού συμβουλίου, τότε στενού φίλου του Σταματάκου, που μετά την τροπή των καταστάσεων το 'παιζε Αμερικανός, ήθελε ο κ. Λεβέντης να με απομακρύνει από τον χώρο. Ο λόγος ήταν για να δείξει ότι έκανε κάθαρση. Ποιος, ο Λεβέντης, που προερχόταν από επίσημα διεφθαρμένο χώρο, το 'παιζε σύμβολο της διαφάνειας! Αυτό βέβαια σημαίνει πολλά, αλλά τα πιο πολλά τα λέει

η παρούσα θητεία του, διότι υπάρχουν ράμματα για τη γούνα του. Στο μετέπειτα πόστο όπου τοποθετήθηκα, ήταν αρμοδιότητά μου ο έλεγχος των καθαρών διαδικασιών. Πρώτον, οι νέες αρμοδιότητές μου και, δεύτερον, η αντίληψή μου και η εμπειρία μου συμβάλλουν στο να αντιλαμβάνομαι πολύ σύντομα τα παιχνίδια.

Και να 'χε το σθένος να μου το πει πρόσωπο με πρόσωπο, θα απαντούσα και θα φερόμουν αναλόγως. Έδειξε από την πρώτη στιγμή που ήρθε τις προθέσεις του, υποδεικνύοντας στον προσωπάρχη να μου πει αν θέλω «να τα βρούμε». Του απάντησα ότι δεν έχουμε να βρούμε τίποτα! Τέλος πάντων, άλλαξα πόστο και χωροταξικά και από άποψη αρμοδιότητας. Τι περίμενα κι εγώ, αυτός φοβόταν τη σκιά του! Σκιώδης «διευθυντής» που, όσον αφορά το πρόσωπό μου, καλύτερα να συνεχίσει τον μακάριο ύπνο μέσα στο γραφείο του...

Πώς έγινε έτσι αυτός ο κολοσσός; Ζούσα καθημερινά την αποκαθήλωσή του, τη διοίκησή του από περιπτεριούχους... Η εταιρεία καιγόταν συθέμελα και αυτός ανύπαρκτος. Ήθελα κάποια στιγμή να μπω απότομα στο γραφείο του, να δω τι έκανε. Κοιμόταν, έλυνε σταυρόλεξο; Τι, τέλος πάντων... Ακόμη και τα προσωπικά του μετέφερε στο προσωπικό της εταιρείας.

Το 2009 με βρήκε σε συνεργασία με τον Στρατέλη, άτομο ικανό, με ανθρώπινο προφίλ και εξαιρετική συμπεριφορά. Από τη μία, ήθελαν να με κρύβουν, ως προερχόμενη από το αμαρτωλό παρελθόν, αλλά όταν είχαμε δουλειές σοβαρής εκπροσώπησης, απαιτητικές, ήμουν η πρώτη τους προτίμηση!

Αφού πέρασα από κάθε λογής ανακριτική Αρχή, ήρθε και η σειρά του Λευκού Οίκου. Με κάλεσαν κι αυτοί!.. Δεν έκρινα αναγκαία την προετοιμασία μου, άλλωστε τους γνώριζα τους περισσότερους (από την τηλεόραση εννοώ, μην πάει το μυαλό σας σε κάτι άλλο). Απλώς, είχα κατά νου να προσέχω τις απαντήσεις μου για να μην μπλέξω άδικα... Εκεί να δείτε πλάκα.

Έφτασα την ώρα που με κάλεσαν και με άφησαν να περιμένω 3-4 ώρες. Επειδή πειράχτηκε το νευρικό μου σύστημα, τους έδωσα μικρό χρονικό περιθώριο ακόμη και προειδοποίησα ότι θα αποχωρήσω. Ο χρόνος ο δικός τους -οι οποίοι, παρεμπιπτόντως, χρυσοπληρώνονταν- είχε αξία και ο δικός μου ήταν για τα παλιά τους τα υποδήματα; Τέλος πάντων, με εισάκουσαν και άρχισε η εξέτασή μου. Είχαν πάρει και ύφος όταν τοποθετούσαν τις ερωτήσεις τους. Σεβασμός μηδέν. Σε ποια τριτοκοσμική χώρα βρισκόμαστε, που έχουν κάποιοι ασυλία στην αγένεια, στα παραπτώματα και σε πολλά άλλα;

Προφανώς, θα ανέμεναν κάποιο φοβισμένο άτομο, να του κάνουν επίδειξη της υπεροχής τους. Μάλιστα, κάποιος από αυτούς, για να με συνετίσει, μου τόνισε ότι εκεί δικάζουν. Εγώ προτείνω όποιος υποκρίνεται τον πολύ Έλληνα, να 'χει πρώτα υπηρετήσει τον Ελληνικό Στρατό και μετά μιλάμε... Μετά από μένα, κάλεσαν και τον Λεβέντη. Όνομα και πράμα! Μόνο ηρεμιστικά που δεν πήρε... Ετοιμαζόταν λες και θα εκφωνούσε λόγο μπροστά στον Ομπάμα. Πήραν είδηση και οι μαϊντανόι πόσο ταραγμένος ήταν και του 'διναν νερό... Γιατί με καταδίκασε ο Σταματάκος να ζήσω αυτή την ξεφτίλα;...

Η προηγούμενη επίσημη ιδιότητά του ήταν προσωπάρχης. Ακούστε!.. Και ούτε αυτό έκανε καλά. Προσέλαβε για γραμματέα του ένα άτομο στο ναδίρ της ευφυΐας και σε μισό χρόνο την απέλυσε ο ίδιος. Μιλάμε για εντελώς ξανθιά! Η άλλη έκανε για φούρνο, αυτή για σουβλατζίδικο... Πήγα και ξαναπήγα πολλές φορές στα «αστέρια» του Λευκού Οίκου και μάλιστα ένα «μπουμπούκι» από αυτούς, αυλικός της Δρακουλίνας, έκανε λόγο ανοιχτά για τον γιο μου. Καταλαβαίνετε ότι αυτό ήταν έμμεση απειλή. Είπα να μην του σπάσω τα μούτρα εκεί μπροστά σε όλους και χάσω το δίκιο μου. Σημειωτέον ότι δεν έχω κανένα πρόβλημα, όπως σας ξαναείπα, με τα ανδρείκελα. Τους έστειλα επίσημη επιστολή, λέγοντάς τους με λίγα λόγια «δεν σας φοβάμαι»...

Την επιστολή, βέβαια, τη θάφανε.

Πρέπει να ομολογήσω ότι, ανάμεσά τους, 2-4 άτομα ήταν αξιόλογα. Τρομερή μειοψηφία, όμως. Οι συγκεκριμένοι έφριξαν με την υποκρισία με την οποία με αντιμετώπιζαν οι υπόλοιποι. Μερικοί είχαν σιωπηλά τοποθετηθεί υπέρ μου, το διάβαζα στα μάτια τους. Με τις συχνές επισκέψεις μου εκεί, είχαν αρχίσει μάλιστα να μου κάνουν νοήματα κατά τη διάρκεια των ερωτήσεων.

Το δυστύχημα ήταν ότι την τελευταία φορά με κάλεσαν σε αντιπαράθεση με τον Friedl. Αρχισε, λοιπόν, αυτός -ο δήμιος μου, δηλαδή- να λέει ότι χρησιμοποίησε την εμπειρία μου και ότι με πρόσεξε πάρα πολύ και γενικά ότι αγνοούσε τα πάντα που συνέβαιναν στον χώρο τον οποίο πληρώνοταν να διοικεί και να επιβλέπει. Αν ένας οικονομικός διευθυντής δεν γνωρίζει τι συμβαίνει στην εταιρεία από την οποία πληρώνεται, είναι ακατάλληλος και ανίκανος. Αν γνωρίζει ότι έχουν γίνει εσφαλμένοι χειρισμοί, είναι συνυπεύθυνος.

Δυστυχώς, δεν άντεξα να σιωπώ σε αυτά τα χοντροκομμένα ψέματα που έλεγε, κυρίως εις βάρος μου. Όσον αφορά το τι έκανε στην επιχείρηση, αυτό θα το κρίνουν άλλοι. Αλλά να επιβεβαιώνω εγώ τα αδιάντροπα ψεύδη του για τη μεταχείρισή μου, επ' ουδενί! Κι ας γνώριζα τι θα ακολουθούσε... Βλέπετε, στη συγκεκριμένη φάρα αλληλοϋποστηρίζονται, δεν είναι σαν εμάς, που ο ένας κοιτάει να βγάλει το μάτι του άλλου!

Όπως αντιλαμβάνεστε, άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Η δυσφορία προς το πρόσωπό μου ήταν πάλι εμφανής. Με αντιμετώπιζαν με έναν τρόπο του τύπου «σου κάνουμε χάρη που σε κρατάμε». Ο αόρατος διευθυντής κ. Λεβέντης προσποιείτο στους διαδρόμους ότι δεν με βλέπει... Η κατινιά στο απόγειό της. Για μένα, βέβαια, αόρατος ήταν, γιατί έχω ρατσισμό με τους άντρες που δεν έχουν σθένος. Τέλος πάντων, παραμίλησα γι' αυτόν. Λίγους μήνες μετά, πήρα το εξιτήριο μου από τη Σωτηρίου

Α.Ε. (Αυτά που σας έλεγα παραπάνω περί άδοξου τέλους). Έξω από την εταιρεία είδα τα πράγματα χωρίς το σύννεφο του θυμού. Ο θυμός ήταν για πρόσωπα. Δύο υπάνθρωποι, ο Friedl και η Helge, δεν συνιστούν την εταιρεία. Βίωσα την πικρία της αποκαθήλωσης.

Μέσα σ' αυτή τη φριχτή τριετία, στήριγμά μου, εκτός από το πείσμα, ήταν η εκτίμηση και η συμπάθεια που έτρεφε στο πρόσωπό μου η συντριπτική πλειονότητα των συναδέλφων μου και που -πιστέψτε με- είναι πολύ σημαντική αμοιβή. Όσον αφορά την εταιρεία, μου προσέφερε πολλά και ήταν ένα αξιοθαύμαστο βασίλειο. Γι' αυτό, άλλωστε, δεν μπόρεσα ποτέ να προσαρμοστώ σ' αυτή την εξαλλαγή της. Πορεύομαι, πλέον, με όλη την πολύτιμη εμπειρία που απέκτησα μέσα σ' αυτή και με τον τρόπο ζωής που, καλώς ή κακώς, μου έχει επιβάλει να ζω. Οι εξελίξεις -και η ιστορία που γράφουν- συνεχίζονται.

Μια πιο αναλυτική περιγραφή του παρελθόντος έρχεται...